

Revista

Numărul 20, Octombrie 2011

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

الحمد لله

CUPRINS

Femei demne de urmat - Zaynab bint Khuzayma	
Pagina	10
Căsătoria și etica ei	
Pagina	12
Tăfsir Surat Az-Zalzala	
Pagina	16
Supremația inconfundabilă	
Pagina	22
Credința în Îngeri, aleihum sallam, și sensul acesteia	
Pagina	30
Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala	
Pagina	37
Modalități de a obține iertarea	
Pagina	41
Profetul Nuh (Noe), aleihi sallam	
Pagina	46
Povestea lui Qarun (Korah) - de Ibn Kathir	
Pagina	50
Întoarce-te și roagă-te din nou!!!	
Pagina	54
Bucură-te de viață	
Pagina	58
Dialogul, mijloc de apropiere interumană	
Pagina	61

Fericirea poate fi doar o iluzie	
Pagina	67
Educația copilului în spirit islamic	
Pagina	70
Cum am îmbrățișat Islamul	
Pagina	74
Mesajul divin pentru a fi mai buni	
Pagina	77
Gânduri de la un creștin	
Pagina.....	78
O obligație sufletească aduce liniștea interioară	
Pagina	81
Antichități Canaanite - Pe urmele lui Ibrahim (Avram), aleihi sallam	
Pagina	82
Medicină Profetică - Mierea de albine	
Pagina.....	86
Bucătăria armeană	
Pagina.....	90
Dicționar al termenilor islamici	
Pagina.....	98
Reguli transliterare	
Pagina	101

Redacția Annisaa

Gabriela Guettat
Redactor Șef

Gabriela Gharabli
Redactor Șef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Umm Omar
Redactor

Mariam Oana
Redactor

Umm Raschid
Redactor

Umm Mariya
Redactor

Yasminne Riad
Redactor

Alya Iacob
Redactor

Roxana Cuibuș
Redactor

Ionela Noour
Corector

Colaboratori

Mioara Ghinia

Kalila Chelu

Alexandra Puriş

Mara Tudor

Munir Karim

Ahmed Jaber

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Revistei Annisaa

<http://revistaannisaa.blogspot.com/>

Surat Aş-Şu'ara

(Meccană [47]; 227 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Iar Domnul tău este Cel Atotputernic
[și] Îndurător [*Al-'Aziz, Ar-Rahim*].

Recită-le lor istoria lui Avram:

Când el le-a zis tatălui său și neamului său:

„Pe cine adorați voi?” I-au răspuns ei:

„Noi îi adorăm pe idoli și rămânem slujindu-i pe ei”.

Și le-a zis: „Oare vă aud ei când îi chemați,
Sau vă sunt ei de folos sau vă fac vouă vreun rău?”

Au răspuns ei: „[Nu!] Dar i-am aflat
pe părinții noștri făcând așa!”

A zis: „Și ați văzut voi aceea ce adorați

Voi și părinții voștri cei de demult?

Ei îmi sunt dușmani mie, afară de Stăpânul lumilor,

Care m-a creat și El este Cel care mă călăuzește,

Care mă hrănește și-mi dă de băut,

Iar când sunt bolnav, El mă tămăduiește,

Care mă lasă să mor și-apoi la viață mă trezește,

Care nădăjduiesc că-mi va ierta păcatele

în Ziua Judecății.

**Doamne, dă-mi mie înțelepciune și ajută-mă
pe mine să mă alătur celor drepti!
Fă să fiu eu pomenit de bine de cei care vor urma!
Și fă-mă pe mine să fiu unul dintre
moștenitorii Grădinii tihnei!
Și iartă-i tatălui meu, căci el a fost dintre cei rătăciți!
Și să nu mă acoperi de rușine,
în Ziua când vor fi înviați,
Ziua în care nu vor folosi nici avere, nici copii,
Afară de acela care vine la Allah cu inima curată!**

*Toată lauda I se cuvine lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Stăpânul Lumilor, binecuvântarea și pacea lui Allah
Preaînaltul fie asupra Profetului Mohammed, salla Allahu
aleihi wa sallam, asupra familiei sale și asupra
companionilor și asupra celor care îl urmează până în
Ziua Judecății!*

*Numărul 20 al revistei Annisaa aduce cu el noi
învățăături și, nu în ultimul rând, o continuare a articolelor
așteptate. Fie ca Bunul Allah să fie mulțumit de toți cei
care muncesc pentru El, Preaînaltul!*

Ameen!

Gabriela Guettat

Surat Al-Fatiha

(Meccană [5]; 7 versete)

*În numele lui Allah Cel Milostiv,
Îndurător [Ar-Rahman, Ar-Rahim],
Laudă lui Allah, al lumilor Stăpânitor,
Cel Milostiv, Îndurător,
În Ziua de Apoi Stăpânul Cărmuitor,
Numai pe Tine Te adorăm,
numai la Tine cerem ajutor,
Pe drumul drept Tu fii-ne Călăuzitor,
Drumul celor cu care fost-ai Tu dăruitor,
nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat,
nici al rătăciților.*

Cu adevărat, toată închinarea și slăvirea I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, numai pe El Îl adorăm, numai la El căutăm îndrumare și numai Lui Îi cerem iertare, numai la El găsim scăpare și adăpost împotriva răului din noi și a răului din acțiunile noastre.

Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl călăuzește, nimeni și nimic nu îl poate duce în rătăcire, iar pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl rătăcește, nimeni și nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.

Mărturisim că nu i se cuvine adorarea decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, Unicul și Singurul și că Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este robul și Trimisul Său.

Redacția Annisaa

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

~ Femei demne de urmat ~ Soțiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Gabriela Gharabli ~

Zaynab bint Khuzayma, radhi Allahu anha

Zaynab, radhi Allahu anha, a fost fiica lui Khuzayma ibn Abdullah, din neamul Hilal ibn Amir ibn Sa'sa'a și văduva lui Abdullah ibn Jahsh (عبد الله بن جحش), martir în lupta de la Uhud.

În bătălia de la Uhud, musulmanii au pierdut șaptezeci de bărbați, lăsând, astfel, treizeci de femei văduve în Medina, acest număr reprezentând jumătatea populației feminine musulmane, ele rămânând fără niciun ajutor.

Prin căsătoria Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cu văduve, acesta a dat un exemplu minunat și de necontestat, ghidându-i și pe alții spre acest pas, pentru ca aceste femei care deveniseră o povară socio-economică pentru comunitatea acelor timpuri, să fie reabilitate, acordându-li-se ajutor și adăpost, fără a fi rănit respectul lor de sine.

Căsătoria ei cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a avut loc

în luna Ramadan a anului 4 d.H., nu la mult timp după căsătoria cu Hafsa, radhi Allahu anha, atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, avea 56 de ani, iar Zaynab, radhi Allahu anha, 30 de ani.

Zaynab bint Khuzayma, radhi Allahu anha, a fost recunoscută pentru generozitatea ei față de orfani și săraci, fiind numită «Umm Al-Masakin», adică «Mama celor săraci». Oricine cerea ajutorul ei, nu pleca dezamăgit după întâlnirea cu ea. Această caracteristică de a-i ajuta pe ceilalți a fost copleșitoare în personalitatea ei, iar ca «Umm Al-Masakin» a fost mai cunoscută decât cu numele ei real.

Zaynab, radhi Allahu anha, a murit la numai 8 luni după căsătorie, ea fiind a doua soție, după Khadija, radhi Allahu anha, care a murit în timpul vieții Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Deși nu se cunosc multe lucruri despre viața ei, vor fi mulți cei ce vor

depune mărturie despre generozitatea ei, în Viața de Apoi.

A fost înmormântată în cimitirul de femei Jannat Al-Baqee, din Medina; Profetul însuși, salla

Allahu aleihi wa sallam, așezând-o în mormânt, după Rugăciunea de înmormântare.

Allahu Alam

„Cei care dăruiesc din bunurile lor [milostenie] noaptea și ziua, în taină și fățiș, au răsplata lor la Domnul lor și ei nu au a se teme și nici nu vor fi ei mâhniți.”
(Surat Al-Baqara, 2:274)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Căsătoria și etica ei

de Sheikh Mohammed Nasirudin Al-Albani

~ tradus de Alya Iacob ~

Introducerea autorului

Toată lauda I se cuvine lui Allah subhanahu wa ta'ala, care spune în Cartea Sa:

„Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.”

(Surat Ar-Rum, 30:21)

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus într-un hadith autentic:

„Căsătoriți-vă cu femei iubitoare și fertile, pentru că voi concura cu ceilalți Profeți, privind numărul adeptilor mei, în Ziua Judecății.”

(Ahmad și At-Tabarani, cu un lanț bun *Hassan Isnaad*, declarat sahih de la Anas ibn Hibbaan)

Sunt în Islam câteva lucruri bine de știut de către cei care vor să se căsătorească și să consume căsătoria. Mulți dintre musulmanii

de astăzi, chiar și aceia care se străduiesc în actele lor de adorare, fie le neglijează, fie sunt cu totul ignoranți în ceea ce privește eticheta islamică, în această privință.

Am decis să scriu acest articol benefic, inshaAllah, explicând în mod clar care sunt aceste aspecte, cu ocazia căsătoriei unei persoane dragi mie. Sper că va fi de ajutor pentru oricare frate credincios, să știe ceea ce Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a rânduit, pentru a fi pe placul lui Allah subhanahu wa ta'ala. Am făcut aceasta, subliniind anumite chestiuni importante pentru oricine se căsătorește, și cu care au fost confruntate multe soții, în mod special.

Mă rog lui Allah subhanahu wa ta'ala să aducă beneficii celor care citesc acest articol și să accepte munca depusă aici doar pentru mulțumirea Sa. Cu siguranță, El este Cel mai Milostiv, Cel mai Îndurător.

Ar trebui să se știe că sunt mai multe etichete în ceea ce privește căsătoria. Tot ceea ce mă

preocupă în acest rezumat rapid, este doar ceea ce este autentificat din Sunnah Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ceea ce este ireproșabil, din punct de vedere al lanțului naratori și asupra căruia nu poate fi aruncată nicio îndoială în privința structurii și înțelesului.

În acest fel, oricine citește și urmează această informație, va fi în mod clar conștient de bazele religiei și va avea încredere deplină în sursa și valabilitatea acțiunilor sale.

Sper ca, pentru el, Allah *subhanahu wa ta'ala* să pună sigiliul final al fericirii în viața sa, ca recompensă pentru începutul căsătoriei sale, urmând Sunnah Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și să îl facă pe el dintre sclavii Săi, așa cum este scris în Sfântul Coran:

„Și aceia care zic: «Doamne, dă-ne nouă de la soațele noastre și de la vlăstarele noastre mângâiere pentru ochi și fă din noi călăuză pentru cei evlavioși!»”

(Surat Al-Furqan, 25:74)

Disponerea finală a lucrurilor este, pentru aceia care practică religia, așa cum Allah *subhanahu wa ta'ala* a spus:

„Cei evlavioși se vor afla la umbră și printre izvoare, ~ Ca și printre fructe, după cum poftesc! ~ «Mâncați și beți cu plăcere, pentru ceea ce ați făcut!» ~ Astfel

îi răsplătim Noi pe binefăcători!”

(Surat Al-Mursalat, 77:41-44)

Importanța acordată de Islam nopții căsătoriei

În noaptea nunții, este dorit ca soțul să arate blândețe soției, atunci când vrea să se apropie de ea, oferindu-i, de exemplu, ceva de băut. Acest lucru se găsește și în hadith-ul relatat de Asma bint Yazid As-Sakan, care a spus:

„Am înfrumusețat-o pe Aisha pentru Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, apoi l-am chemat să o vadă fără vâl. A venit, s-a așezat lângă ea, a adus cu el un pahar mare cu lapte, din care a băut. Apoi i-a oferit și Aishei, dar ea a lăsat capul în jos, timid. Am certat-o și i-am spus: «Ia din mâna Profetului.» Ea a luat și a băut puțin. Apoi, Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus: «Dă-i și companioanei tale.» Și atunci am spus: «O, Mesager al lui Allah, mai bine bea și tu și apoi dă-mi-l din mâna ta.» El a luat o înghițitură și apoi mi-a dat cana. M-am așezat jos și am pus cana pe genunchi. Apoi, am început să rotesc cana, căutând, cu buzele, să găsesc locul din care a băut Profetul. Apoi Profetul a spus, arătând către femeile care erau cu mine: «Dă-le și lor.» Dar ele au

spus: «Noi nu vrem.» (nu ne este foame). Profetul a spus: «Nu îmbinați foamea cu născocirea.»”

(relatat de Ahmad și Al-Humaidi. Ahmad îl relatează cu două lanțuri – dintre care unul îl susține pe celălalt)

Pune mâna pe capul soției și fă dua pentru ea

Soțul ar trebui ca, atunci când vrea să consume căsătoria, mai întâi să pună mâna pe capul soției sale, să menționeze numele lui Allah subhanahu wa ta'ala și să se roage pentru binecuvântări, așa cum a spus Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„Când unul dintre voi se căsătorește, trebuie să îi atingă părul (capul) soției sale, să menționeze numele lui Allah Preaînaltul și să se roage pentru binecuvântări, spunând: «O, Allah, mă rog la Tine pentru ceea ce este bun în ea și pentru bunul cu care ai creat-o pe ea, și caut adăpost la Tine de la răul din ea și de la răul cu care ai creat-o.»”

(relatat de Abu Dawud și alții. Bukhari, în «Af'aalul – Ibaad», Abu Dawud, Ibn Majah, Al-Hakim, Al-Baihaqi și Abu Ya'alla, cu un lanț bun de relatatori)

Rugăciunile soțului și soției împreună

Este recomandat ca soții să se roage împreună 2 rakaat, în noaptea nunții lor. Acest lucru a fost relatat de primele generații de musulmani, așa cum poate fi observat și din următoarele două relatări:

Prima

Sub autoritatea lui Abu Sa'id Mawla Abu Asayad, care a spus:

„M-am căsătorit în perioada în care eram sclav. Am invitat un număr de însoțitori ai Profetului, printre ei și Ibn Mas'ud, Abu Dharr și Hudhaifa. Când s-a auzit chemarea la Rugăciune, Abu Dharr a făcut un pas înainte, când ceilalți i-au spus: «Nu!» El a spus: «Așa?» Ei au spus: «Da.» Apoi, am mers și am condus Rugăciunea, deși eram sclav. Apoi, ei m-au învățat: «Când soția ta vine la tine, roagă-te 2 rakaat. Apoi, roagă-te la Allah pentru binele care vine la tine și caută adăpost la El de la răul din ea. După aceea, depinde de tine și de soția ta.»”

(relatat de Ibn Abu Shaiban și Abdur Razzaaq)

A doua

Sub autoritatea lui Shaqiq, care a spus:

„Un om pe nume Abu Hariz a venit și a spus: «M-am căsătorit cu o fată tânără și mă tem că ea

mă va disprețui.» Abdullah ibn Mas'ud i-a spus: «Adevărat, apropierea este de la Allah și ura este de la Sheitan, care dorește să facă demn de dispreț, ceea ce Allah a permis. Așa că, atunci când soția ta vine la tine, spune-i să se roage 2 rakaat, în spatele tău.»”

În altă versiune, a aceleiași relatări:

„...Abdullah a continuat să spună: «Și spune: „O, Allah, dăruiește-mi mie binecuvântările Ta-

le, în soția mea, și ei, în mine. O Allah, unește-ne, atât timp cât ne unești în bine și desparte-ne, dacă ne trimiți ceea ce este mai bun!”»”

(relatat de Ibn Abu Shaibah, At-Tabarani și Abdur-Rayyaq, Sahih)

~ inshaAllah, va urma ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Az-Zalzala Capitolul 99 - revelată în Mecca de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا (١) وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا (٢) وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا (٣)
يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا (٤) بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا (٥) يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْا
أَعْمَلَهُمْ (٦) فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ (٧) وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ (٨)

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Idhaa zulzileti_laardu zilzaalehaa
2. Wa aakhrageti_laardu aathqaalehaa
3. Wa qaale_liinsaanu maa lehaa
4. Ieume'idhin tuheddithu aakhbaarahaa
5. Biaanne rabbeke aawhaa lehaa
6. Yeume'idhi yesduru_naasu aaštaataa_liyurauu aa'amaalehum
7. Femen ya'amel mithqaale dharratin khayraa_yerah
8. Wa men ye'amel mithqaale dharratin şerraa_yerah.

1. Când pământul va fi zgâlțâit de cutremur
2. Și va scoate pământul poverile lui
3. Și omul va zice „Ce se întâmplă cu el?”
4. În ziua aceea, va spune el veștile pe care le are,
5. Pentru că Domnul tău îi va inspira lui.
6. În Ziua aceea, oamenii vor ieși în cete, pentru ca să li se arate faptele lor.
7. Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea,

8. După cum, cel care a făcut un rău cât un grăunte de colb, îl va vedea.

Virtuțile surei Az-Zalzala

Imam Ahmad a relatat că Abdullah ibn Amr a spus:

„Un om a venit la Profetul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a zis: «Învață-mă ce să recit, o, Mesager al lui Allah!» Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus: «*Recită trei din cele [care încep] cu literele Alif, Lam, Ra.*» Atunci omul a zis: «Am îmbătrânit, inima mea a împietrit și limba mea a devenit dură.» Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus: «*Atunci recită din cele [care încep] cu literele Ha-Mim.*» Omul a spus același lucru pe care i l-a zis și înainte, așa că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus: «*Recită trei din Musabbihat.*» Omul a spus din nou același lucru ca și mai înainte. Apoi, omul a mai spus: «Mai degrabă să-mi dai ceva să recit, care să cuprindă toate acestea, o, Mesager al lui Allah.» Așa că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus să recite: «**Când pământul va fi zgâlțâit de cutremur...**» Apoi, atunci când Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a terminat de recitat surah, omul a spus: «Pe Cel care te-a trimis cu adevărul ca Profet, nu voi adăuga

niciodată altceva la asta.» Omul s-a întors și a plecat, iar Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus: «*Bietul om a fost norocos, bietul om a fost norocos.*»

Apoi Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus: «*Adu-înapoi la mine.*» Omul a venit înapoi și Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus: «De asemenea, mi-a fost poruncit să sărbătoresc Aid Al-Adha, o sărbătoare dăruită de Allah pentru această Ummah.» Omul a întrebat: «Consideri că trebuie să sacrific singura cămilă dătătoare de lapte pe care mi-am putut permite să o cumpăr?» Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a răspuns: «Nu, dar trebuie să îți tai părul, unghiile, mustața, părul din zona pubiană; toate acestea făcând să fie complet sacrificiul făcut de tine pentru Allah, Cel puternic și Maiestuos.”

(relatat de Abu Dawud și Nasa'i)

Ziua Judecății, ce se va întâmpla în timpul acesteia, starea Pământului și starea oamenilor

Ibn Abbas, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„**«1. Când pământul va fi zgâlțâit de cutremur»**, adică atunci când se va mișca dedesubtul lui.

«2. Și va scoate pământul poverile lui», adică atunci când va arunca din el morții.”

Mai mulți Salafi au spus acest lucru similar cu ceea ce a grăit Allah subhanahu wa ta'ala:

„O, voi oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru! Cutremurul Ceasului va fi un lucru înspăimântător.”

(Surat Al-Hajj, 22:1)

Este, de asemenea, similar cu ceea ce El, Preaînaltul, a grăit:

„Când pământul se va întinde ~ Și va arunca afară ceea ce se află în el și se va deșerta”

(Surat Al-Inșiqaq, 84:3-4)

În Sahih Muslim, este relatat de la Abu Huraira, că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Pământul va arunca afară părți din el. Aurul și argintul vor ieși afară ca și coloane. Un criminal va veni și va spune: «Am omorât pentru acestea.»; cel care a rupt legătura de rudenie va spune: «Pentru acestea am rupt legăturile de rudenie.»; hoțul va spune: «Pentru acestea am mâinile amputate.» Apoi, le vor lăsa acolo și nu vor lua nimic cu ei.”

Apoi, Allah Preaînaltul grăiește:

„3. Și omul va zice «Ce se întâmplă cu el?»”

Adică, omul va fi uimit de situația în care se va afla pământul, când înainte era stabil,

ferm pe suprafața acestuia. Aceasta se referă la modificarea stării lucrurilor, pământul mișcându-se și tremurând. Va fi inevitabil ca ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala a pregătit pentru el să nu se întâmple. Apoi, vor fi aruncați din el morții, de la prima până la ultima generație. În acel moment, oamenii vor fi surprinși de evenimente, iar pământul va deveni altceva decât era și cerurile de asemenea. Apoi, ei vor fi aduși în fața lui Allah Preaînaltul, Unicul.

În ceea ce privește ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala a grăit:

„4. În ziua aceea, va spune el veștile pe care le are,”

Aceasta face referire la faptul că pământul va vorbi despre ceea ce au făcut oamenii pe suprafața sa.

Imam Ahmad, Tirmidhi și Abu Abdur-Rahman și Nasa'î au relatat un hadith de la Abu Huraira - și modul de redactare a versiunii lui Nasa'î îl confirmă - că acesta a spus:

„Mesagerul lui Allah a recitat această ayah (verset): «În ziua aceea, va spune el veștile pe care le are,». Apoi a spus: «Știți care sunt aceste vești?» Ei au spus: «Allah și Trimisul Său știu cel mai bine.»

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: «Adevărat, vestea este că el (pământul) va depune

mărturie împotriva fiecărui sclav al lui Allah, bărbat sau femeie, despre ceea ce ei au făcut pe suprafața lui. Va spune că a făcut cutare și cutare, în ziua cutare și cutare. Deci, acestea sunt veștile.»

Apoi, Tirmidhi a spus: „Acest hadith este Sahih Gharib.”

În legătură cu:

„5. Pentru că Domnul tău îi va inspira lui.”

Este evident că aceasta înseamnă că Allah subhanahu wa ta'ala îi va permite (pământului) să vorbească.

Shabib ibn Bishr a relatat de la Ibn Ikrimah că Ibn Abbas a spus:

„«4. În ziua aceea, va spune el veștile pe care le are,», Domnul său îi va spune: «Vorbește.», așa că va vorbi.”

Mujahid a spus despre aceasta: **„«îi va inspira»**, adică îi va ordona **«să vorbească»**”

Al-Qurazi a spus: „Îi va ordona să se separe de ei.”

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala grăiește:

„6. În Ziua aceea, oamenii vor ieși în cete,”

Oamenii vor veni în Ziua Judecării în grupuri separate. Aceasta înseamnă că vor fi împărțiți pe tipuri și categorii: între cei care sunt nenorociți și cei care sunt fericiți, și cei care vor intra în Paradis și cei care vor merge în

Iad.

As-Suddi a spus:

„«Aaștaataa» înseamnă grupuri.”

Allah subhanahu wa ta'ala a grăit:

„6. ...pentru ca să li se arate faptele lor”

Aceasta înseamnă pentru a fi răsplătiți pentru ceea ce au făcut în viețile lor, bun sau rău.

Recompensa pentru fiecare faptă

Allah subhanahu wa ta'ala grăiește mai departe:

„7. Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea.”

Bukhari a relatat de la Abu Huraira că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Caii sunt de trei tipuri: pentru un om sunt o recompensă, pentru un altul sunt pavază, iar pentru altul sunt o povară. Cel care îi are ca o răsplată, el este omul care îi folosește pentru Allah. Astfel, aceștia își petrec toată viața pe pășune sau în grădină (așteptând Jihadul). Deci, orice îi afectează pe parcursul acestei vieți, pe pășune sau în grădini, va fi considerat ca fapte bune pentru ei. Apoi, dacă sunt folosiți într-o luptă sau două, urmele copitelor lor și balega lor sunt considerate ca fapte bune

pentru ei. Când au trecut pe lângă o apă și au băut din ea, deși proprietarul lor nu a avut intenția de a-i adăpa, este considerat o faptă bună. Prin urmare, ei sunt o recompensă pentru acel om. Un om care îi păstrează pentru a se întreține și a nu fi dependent de altcineva (de ex. cerșetoria, etc.) și care nu uită de drepturile lui Allah pentru spatele și grumazul lor (de ex. Zakatul lor), atunci ei sunt un scut pentru om (de Iad). Un om care îi ține pentru a se lăuda cu ei, atunci ei sunt o povară pentru acel om (în Ziua Judecății).»

Apoi, Mesagerul lui Allah a fost întrebat despre măgari și a spus:

«Allah nu a revelat nimic în privința acestora, cu excepția acestei ayah:

7. Cel care a făcut un bine cât un grăunte de colb, îl va vedea,

8. După cum, cel care a făcut un rău cât un grăunte de colb, îl va vedea.»

(relatat de Muslim)

În Sahih Bukhari, s-a relatat de la 'Adi, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Feriți-vă de Focul Iadului, chiar și printr-o jumătate de curmală sau un singur cuvânt de bine.”

De asemenea, în Sahih, el ('Adi) a relatat (de la Profet, salla

Allahu aleihi wa sallam):

„Nu rata nicio faptă bună, chiar dacă aceasta înseamnă să oferi un pahar de apă din găleata ta unui om însetat, sau să îți întâmpini fratele cu un zâmbet.”

Este relatat, de asemenea, în Sahih, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O, voi, femei credincioase! Niciuna dintre voi nu trebuie să micșoreze valoarea unui lucru primit în dar de la vecina sa, chiar dacă acesta nu este altceva decât o copită de oaie.”

În alt hadith, el, salla Allahu aleihi wa sallam, spune:

„Oferă ceva cerșetorului, chiar dacă este o copită arsă.”

A fost relatat că Aisha, radhi Allahu anha, a spus, după ce a oferit un singur strugure drept pomană: «Câte lucruri lipsite de însemnătate a înlocuit acesta.”

Imam Ahmad a relatat de la Awf ibn Al-Harith că Aisha, radhi Allahu anha, a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obișnuia să spună:

„O, Aisha! Feriți-vă de păcatele mici, pentru că ele vor fi numărate de Allah.”

Acest hadith a fost relatat de Nasa'i și Ibn Majah.

Imam Ahmad a relatat de la Abdullah ibn Mas'ud că Profetul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Feriți-vă de păcatele mici. Ele se adună în om până îl distrug.”

Și, într-adevăr, Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a făcut un exemplu din ele (din păcatele mici), prin a spune că acestea sunt ca un popor care se așează pe un pământ neroditor. Apoi, liderul lor vine la un moment dat și le ordonă bărbaților să meargă și să aducă fie-

care câte un băț, până au adunat o grămadă mare de bețe. Apoi, au aprins un foc și au ars tot ce au aruncat în el.

Acesta este sfârșitul Tăf-sirului Surei Az-Zalzala și toate laudele și mulțumirile I se cuvîin lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Supremația inconfundabilă

- continuare -

~ tradus de Yasminne Riad ~

Cunoașterea Numelor și Atributelor lui Allah subhanahu wa ta'ala, în sensul lor real și la adevărata lor valoare, are o importanță extraordinară, pentru că o bună și corectă înțelegere a acestora echivalează cu o completă adorare a Lui, Preaînaltul.

Pentru a nu ne abate, așa cum au făcut mulți alții înaintea noastră, și pentru a pricepe exact cum trebuie înțelese aceste Nume și Atribute, vă facem cunoscute învățăturile Sheikh-ului-Islam Ibn Taymiyah.

Prin urmare, veți citi în paginile revistei noastre, începând cu acest număr, o serie de fatwa (فَتْوَى) ale marelui învățat Ibn Taymiyah, cu privire la acest subiect controversat în vremurile noastre și care, inshaAllah, să vă aducă lămuriri necesare.

Atributele divine și înțelesul lor

„În ceea ce privește versetele și Atributele divine din Coran, acestea ar trebui înțelese la adevărata lor valoare. Salafii au tâl-

cuit versetele și ahadith (أَحَادِيث) cu privire la atributele divine ale lui Allah subhanahu wa ta'ala în sensul propriu, de bază, al cuvintelor, adică în înțelesul numit «dhaahir – ظاهر – sensul cel mai utilizat, propriu» și au refuzat, în toate cazurile, să spună ceva despre natura lor (كَيْفِيَّة – kayfayyah - manifestarea și dimensiunea unui atribut) sau să le atribuie caracteristici umanoide (تَشْبِيْه – teshbiyh – asemuire cu tiparele umanoide).

Prin *dhaahir*, sensul propriu al cuvântului, Salafii spun că acel Atribut I se cuvine Creatorului și nu creației. Însă, se poate spune că *dhaahir*-ul (Atribut specific numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, în care cuvântul sau cuvintele care le alcătuiesc au un înțeles propriu de bază, fiind și cel mai utilizat înțeles) care aparține Creatorului coincide cu *dhaahir*-ul (sensul cel mai utilizat, propriu, de bază, al cuvintelor) ahadith sau versetelor din Coran?

Așa cum se cunoaște despre natura necoruptă a omului, fitrah (فِطْرَة), cuvânt care este folosit în

arabă, în literatura teologică de specialitate și în terminologia folosită de Salafi, tot asemenea și *dhaahir* înseamnă ceva diferit față de sensul pe care l-au dat acestui cuvânt scriitorii de mai târziu.

Noi trebuie să credem că Allah subhanahu wa ta'ala nu este asemenea nimănui în Esența Sa, în Atributele Sale, și nici în Voia Sa, că El este diferit de cele pe care le-a creat, iar transcendența Sa este complet aparte de orice participare la actul creației și este cu mult mai mare și mai complexă decât pot să își imagineze sau să declare gnosticii (persoane care susțin gânditorii).

Nu trebuie să folosim niciun atribut care să fie condiționat sau să fie cât de cât imperfect, atunci când aceste Atribute Îl descriu pe Allah subhanahu wa ta'ala. Aceia care declară că Atributele Divinității sunt definite și concepute prin intermediul caracteristicilor ființelor create, ori mint, ori se află în mare eroare.

Însă, dacă cineva se referă la *dhaahir*-ul definit prin intermediul naturii umane (*fitrah*), fără ca el să se lase copleșit de dorințe și fără să fie confuz din cauza opiniilor contrare, atunci el se referă la *dhaahir*-ul cuvenit Maiestății Transcendenței lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Acesta este și *dhaahir*-ul tuturor Numelor Sale, atunci când

ne referim la atribute precum: existență, cunoaștere, putere, auz, discurs, voință, iubire, mânie, plăcere; precum sunt și atributele care au fost folosite în versetul:

„Ce te-a împiedicat pe tine să te prosternezi dinaintea a ceea ce Eu am plămădit cu **mâinile Mele?**”

(Surat Sad, 38:75)

sau în hadith-ul în care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Stăpânul nostru coboară în fiecare noapte până la cel mai de jos cer.”

(relatat de Bukhari, Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi, Ibn Majah și Ahmad)

Dhaahir-ul acestor cuvinte, când ele sunt folosite în cazul ființelor umane ca fapte sau ca părți ale corpului, este același, însă, atunci când ele se referă la Allah subhanahu wa ta'ala, *dhaahir*-ul lor este doar ceea ce cuvintele folosite descriu prin similitudine, dar nu definesc esența sau forma lui Allah Preaînaltul, ori acțiunile Sale.

În utilizarea unor cuvinte ca *esență*, *existență*, *realitate*, *simț*, chiar prin înțelesul lor, se deduce că este vorba despre sensul propriu al acestor cuvinte folosite pentru a descrie divinitatea sau actele ei de voință și că nu au nimic în comun cu acelea care presupun o imperfecțiune sau

subordonarea lor Voinței Divine, chiar dacă ele au un singur înțeles, sau dublu înțeles, ori definesc ceva la modul general. În această categorie, se înscriu afirmații precum:

„Allah, căci l-a pogorât [Coranul] în deplină cunoștință.”

(Surat An-Nisa', 4:166)

„Ci Allah este Întreținătorul, Stăpânul puterii, Cel Statornic.”

(Surat Adh-Dharyat, 51:58)

„Ce te-a împiedicat pe tine să te prosternezi dinaintea a ceea ce Eu am plămădit cu mâinile Mele?”

(Surat Sad, 38:75)

„Cel Milostiv care s-a așezat pe Tron”

(Surat Ta-Ha, 20:5)

Adeptii inițiali ai lui Al-Jahmiy (الجَهْمِي), numiți Al-Jahmiyyah (الجَهْمِيَّة), au negat ca fiind Atribute ale lui Allah subhanahu wa ta'ala acele cuvinte care, evidențiate în acest context, denumesc puterea, cunoașterea sau știința lui Allah subhanahu wa ta'ala, ori pe cele care fac trimitere la o similitudine cu organele umane: «*mâini*», «*față*», în acest caz. Unii dintre ei chiar au considerat că este vorba, într-o oarecare măsură, de membre, cum este, în acest caz, vorba despre «*mâini*».

Salafii, precum Al Khattabi, Abu Bakr Al-Khatib și alții, au

afirmat că interpretarea celor înțelepți este de a considera aceste versete și ahadith despre Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala în sensul lor descriptiv și au mai declarat și că nu se cunoaște natura acestora și nici dacă sunt alcătuite după tiparele care au fost date corpului omenesc.

Ca regulă, funcția atributului este corolarul (concluzie care derivă nemijlocit dintr-o teoremă) Esenței, adică, atributul derivă pe cale de consecință, din Esență. Așa cum a afirma că Esența este ceva ce există, ca mod pur și simplu de «*a fi*», așa și atributul poate fi doar descrierea a ceva, ca mod descriptiv pur și simplu.

În opiniile scriitorilor de mai târziu, aceia care susțin că Salafii nu au spus că este vorba despre sensul propriu al cuvintelor expresiei care descrie ceea ce se doarește a se transmite – adică dhaahir-ul expresiei ar trebui să se declare că *dhaahir*-ul, în sensul pe care ei îl dau expresiei respective, nu afirmă că atributul este specific creației, când, de fapt, el este specific Creatorului.

Și fără îndoială, Salafii nu au intenționat să afirme așa ceva, iar cei care susțin contrariul ar trebui să fie declarați necredincioși (ku-ffar), mai ales după ce s-a explicat pe deplin acest punct de vedere.

Există două aspecte ale acestei probleme: un aspect filosofic și un altul lingvistic.

În ceea ce privește aspectul lingvistic, există trei opinii în ceea ce privește cuvântul «*Astawa* - *آسْتَوَى* – *s-a urcat [pe Tron]*», din versetul 5 al surei Ta-Ha (طه):

„**Cel Milostiv care s-a așezat pe Tron**” - **ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ** - ad litteram: *Apoi s-a așezat pe Tron.*

- O explicație este cea în care Allah subhanahu wa ta'ala se așează pe Tron la fel cum ar face această acțiune o creatură a Sa, adică o acțiune imperfectă, supusă Voinței Lui. Acesta este punctul de vedere al celor care dau cuvintelor înțelesul lor nominal, propriu (مشبهه - muşabbihah - asemuitori) și al antropomorfiștilor (مجسمة - mujaṣsimah) care cred că Allah Preaînaltul are corp precum au oamenii, iar acest lucru este greșit, așa cum rezultă și din Coran, și din simplul raționament.

- O a doua explicație este că «*Astawa* - *s-a așezat*» nu este folosit în sensul propriu al cuvântului, nici că există Allah subhanahu wa ta'ala pe un tron și nici Creatorul nu se află deasupra Cerurilor. Cei care cred aceasta sunt un alt grup care se află în eroare, adică adeptii lui Al-Jahmi (الجهمي), care neagă Atributele Divine. Și aceasta este absolut

greșit, deoarece aceste concepții sunt diametral opuse la ceea ce învățăturile profetice lămuresc, cu privire la Islam și deoarece ei cred că Allah subhanahu wa ta'ala a dat formă omului după felul în care El este alcătuit.

Ibn Qutaybah (أبن قتيبة) face mărturie că este adevărat pentru toate națiile, arabi sau non-arabi, înainte sau după Islam, că Allah subhanahu wa ta'ala este în Ceruri, adică El este deasupra lor.

- A treia explicație este că Allah subhanahu wa ta'ala s-a urcat pe Tron în acel mod specific Măreției și Gloriei Sale, El este deasupra Cerurilor, pe Tron, transcendând lumile, chiar dacă El este Cel care sprijină Tronul și pe purtătorii acestuia. Așadar, se știe ce înseamnă «*Astawa* = *s-a așezat*», dar nu știm cum anume se produce acest fapt. Aceasta este ceea ce trebuie să credem, iar diferitele considerații pe această temă sunt bidah (بدعة - inovație, invenție, născocire, erezie), așa cum au spus și Umm Salamah, Rabiya'ah ibn Abiy Abdu-Rahman și Malik ibn Anas.

Aceasta este credința musulmanilor și aceasta înseamnă, pentru musulmani în general, înțelesul propriu (dhaahir) al cuvântului «*Astawa*», al cărui sens nu a fost derivat nici prin negarea Atributelor Divine și nici prin antropomorfizarea lor.

Există foarte multe tradiții care susțin această explicație: de la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, de la companionii, *radhi Allahu anhum* și de la mulți exegeți ai Ummah, care ne-au parvenit din generație în generație și care au fost colecționate, indiferent dacă expresiile folosite au fost mărețe sau banale. Oricine are experiență în știința tradiției știe că nu există niciun raport în care unul dintre cei mai sus menționați să fi spus contrariul; toți sunt de aceeași părere și au același crez. Niciunul dintre ei nu a spus că sensul evident, propriu, al acestui cuvânt, nu este cel cu care să se descrie acțiunea, sau că acest verset sau expresie nu trebuie interpretate în sensul propriu al cuvintelor. Dacă acest «*dhaahir*» nu ar fi fost cel urmărit a fi folosit pentru a descrie aceasta musulmanilor, atunci Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și Salafii din Ummah ar fi trebuit să spună comunității lor că sensul propriu pe care îl are această expresie nu descrie ce s-a intenționat prin folosirea acesteia.

Este cunoscut că prima explicație nu conduce spre nimic și, desigur, îi face confuzi pe cei care nu se iau după cuvinte, sau nu sunt conștienți că, uneori, înțelesul unui cuvânt sau al unei propoziții este determinat pe baze etimologice, sau este folosit sen-

sul cel mai frecvent utilizat, propriu, în limbajul comun sau în cel al învățaților; că, uneori, topica frazei schimbă sensul cuvintelor, că definițiile lingvistice și comparațiile metaforice, ca și anumite situații în care se află oratorul, auditorul și/sau subiectul discursului pot afecta înțelesul cuvintelor și sensul expresiilor.

Vom expune, mai târziu, motivația care ajută la denumirea semnificației sensului propriu al cuvintelor, în afara variatelor posibilități pe care le poate avea înțelesul unui cuvânt sau cuvântul în sine, sau în ceea ce privește interpretarea în sens metaforic. Ca lămurire, dacă un cuvânt nu conduce spre vreun indiciu care să arate ceea ce vorbitorul a intenționat, iar el are numai intenția de a îl face cunoscut prin intermediul altor expresii folosite anterior, în alte circumstanțe, atunci vorbitorul nu a intenționat să folosească sensul direct, propriu, evident, al cuvântului. O declarație generală, spre exemplu, poate fi modificată pe baza unor argumente neasociate, chiar dacă este un considerent pur rațional, deși autorii de doctrine juridice au opinii diferite în ceea ce privește folosirea sensurilor proprii, evidente, sau a sensurilor figurative sau secundare.

În general, aceia care neagă acțiunea de a se așeza (*Astawa*)

și celelalte atribute de felul celor care au reieșit din analiza făcută pentru a înțelege ce înseamnă «*Astawa*» după modelul tiparului uman, sau în acel sens care presupune o eventualitate sau o imperfecțiune dedusă din voința lui Allah *subhanahu wa ta'ala*; au atribuit-o oponentilor lor, drept pentru care ei și-au atras opoziția, în încercarea lor de a aduce argumente împotriva celor care au respins ideea lor. În final, ei au tras concluzia că expresia poate fi înțeleasă numai sub auspiciile dominației și controlului, ale manifestării și iluminării, a binecuvântării și a binefacerii, ori a supremației în fapt și drept.

Raționamentul aceluia care declară că sensul propriu (*dhaahir*) al lui «*Astawa*» este asemenea sensului propriu al acestui cuvânt, dar care se aplică acțiunii oamenilor, este greșit.

Cuvintele sunt de două feluri:

a. Unele care se referă la ceva simplu, de bază, spre exemplu: leu, măgar, ocean, câine, etc. Când îl aplicăm cuiva, spunem: „X este leul lui Allah și leul Profetului Său.”, ori atunci când spunem despre cineva că este prost ca un măgar, sau spunem că este un «ocean» cel care este un mare învățat, sau extrem de generos, sau ne putem referi la un leu, ca la un câine; în toate aceste cazuri,

cuvintele au sens figurat, metaforic. Dacă există, însă, în exprimare, un indiciu, atunci ideea care s-a intenționat a fi comunicată va fi și mai clară. Un exemplu sunt cuvintele Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, despre calul lui Abu Talhah:

„Am găsit, cu siguranță, un ocean!”

(relatat de Bukhari, Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi, Ibn Majah)

Sau despre Khalid ibn Al-Walid:

„Într-adevăr, Khaalid este spada lui Allah, pe care El a ridicat-o împotriva politeiștilor.”

(relatat de Bukhari, Muslim, Tirmidhi și Ahmad),

sau despre Uthman:

„Allah *subhanahu wa ta'ala* a pus pe tine o cămașă....”

(relatat de Ibn Majah și Ahmad)

Mai există și o mulțime de exemple despre modul de exprimare al lui Ibn Abbas, precum: „*Piatra Neagră este mâna dreaptă a lui Allah subhanahu wa ta'ala pe pământ, iar acela care o atinge este ca și cum ar promite ceva lui Allah subhanahu wa ta'ala.*”

Aici, cuvintele au fost folosite în sensul lor metaforic, extins, însă intenția vorbitorului este foarte clară. Oricine aude aceste cuvinte, va înțelege, cu siguranță, care este ideea care s-a transmis cu ajutorul lor, iar mintea sa va pricepe

cu ușurință că termenii folosiți sunt cu sens figurat, iar nu în sensul propriu, adică nu este pur și simplu un posibil înțeles, ci un înțeles figurativ, însă aceasta nu înseamnă că este un «*ta'awiyl*» (a interpreta), deoarece nu este vorba despre o interpretare personală a cuiva, care consideră că acesta este un înțeles posibil, mai aproape de intenția emițătorului decât un altul, la fel de posibil. Aici este punctul turnant, de unde se poate devia de la realitate. Este o greșală să se creadă că înțelesul real al acestor cuvinte nu echivalează cu «*dhaahir-ul*» lor și că nu se poate explica fără ajutorul «*ta'awiyl-ului*».

b. Un al doilea fel de cuvinte sunt acelea care descriu, pur și simplu, o relație: a fi cel înalt sau cel scund, sau deasupra ori dedesubt, ori să aibă sensul a ceva pozitiv, care implică o relație: cunoaștere și iubire, atitudine și reținere, a vedea și a auzi. Scoase din context, aceste cuvinte nu fac decât să nominalizeze ceva, ele capătă valoare atunci când sunt folosite în relație cu subiectul pe care vor să-l descrie și aceasta din două motive: ele nu sunt folosite niciodată singure și, al doilea motiv, ele pot fi folosite ca descriere directă sau ca metaforă, chiar dacă sensul lor de bază poate fi identificat cu elementul component al lucrului respectiv.

Cuvântul supus analizei, «*As-tawa*», este un nume care nu este folosit de către arabi decât numai pentru a denumi acțiunea unei persoane de a lua loc, de a se așeza pe ceva (scaun, pat); deci atunci când nu se specifică aceasta, cuvântul are sens metaforic. În același mod, cuvântul «*știință* - *علم* - 'ilm» nu este utilizat numai pentru a denumi ceea ce se află în mintea și sufletul omului, din obligație sau prin experiență, ci mai este folosit și în astfel de contexte din care să rezulte sensul propriu sau sensul figurat, metaforic.

Dimpotrivă, uneori este folosit în formă intransitivă, așa precum apare în versetul 14, din Surat Al-Qasas (القصص):

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ **وَاسْتَوَىٰ** **أَتَيْنَاهُ** „**Și când a ajuns el la vârsta bărbăției și era pe deplin format, i-am dat lui înțelepciune și știință... -**”, sau prin alăturarea prepoziției «apoi - **ثُمَّ** - thumma», precum în „**Apoi s-a întors către cer - care era un fum.....**” versetul 11, din Surat Fussilat (فصلت), ori prin alăturare cu prepoziția «către, spre, pe - **عَلَى** - 'ala», atât pentru situația în care este subiect Allah subhanahu wa ta'ala, cât și în situația în care omul este subiectul.

De aceea, nu există niciun motiv pentru care «*Astawa*» să aibă sens direct într-un context,

iar în alt context să aibă sens metaforic. Nu este corect să se atribuie lui Allah subhanahu wa ta'ala același fel de Astawa precum i se atribuie omului.

El Însuși a spus:

„Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim.”

(Surat Adh-Dharyat, 51:47)

sau

„Oare ei nu văd că Noi le-am făcut lor, printre cele pe care le-au creat mâinile Noastre...”

(Surat Ya-Sin, 36:71)

sau

„Și Noi i-am scris pe table îndemnare despre toate lucrurile și tâlcuire despre toate lucrurile.”

(Surat Al-'A'raf, 7:145)

În lumina acestor versete, musulmanul s-ar cuveni să atribuie Domnului său acele proprietăți care sunt specifice omului: făcător, modelator, scriitor sau muncitor?

Sau ar trebui ca musulmanul să respingă ideea că Allah subhanahu wa ta'ala poate munci, poate face, poate scrie, așa cum I se cuvine Lui, în Sfințenia Sa?

Ori trebuie musulmanul să spună că acestea nu trebuie interpretate în sensul propriu al cuvintelor?

Sau trebuie ca musulmanul să afirme că munca fiecăruia în parte are proprietățile sale specifice?

La fel cum esența lui Allah subhanahu wa ta'ala este diferită față de esența creaturilor Sale, la fel și munca Sa, acțiunile Sale, creațiile Sale, modelările Sale nu sunt de aceeași natură ca și munca, creația, modelarea sau activitatea omului.

Când spunem: „X a făcut sau a scris...”, nu ne gândim la ce acțiune sau reacție presupune această muncă, ci ceea ce știm, de fapt, despre subiectul X și nu despre ceea ce înseamnă, la propriu, aceste acțiuni, în mod independent.

Aceste cuvinte exprimă o acțiune oarecare și capătă sens în relație cu particularitățile subiectului care face acțiunea.

Dacă se înțelege această idee, atunci se vor clarifica multe situații pe care majoritatea oamenilor nu le pot pricepe și demonstrează unde anume și de ce s-a produs atâta confuzie, cu privire la această problemă”.

[Fatwa 33:175-186]

Allahu Alam

~ inshaAllah, va urma ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Credința în Îngeri, aleihum sallam, și sensul acesteia

~ de Yasmin Dorina ~

Numele lor

Îngerii, aleihum sallam, au nume, dar noi știm foarte puține dintre ele, iar în acelea pe care le cunoaștem, trebuie să credem cu tărie.

Printre cei ale căror nume le cunoaștem, se numără:

1. Îngerul Mikail (Miha-il) și Îngerul Jibril (Gavriil), aleihum sallam

„Acela care este dușman al lui Allah, al Îngerilor Săi și al trimișilor Săi, al lui Gavriil și al lui Mihail [să știe că] Allah este dușmanul necredincioșilor.”

(Surat Al-Baqara, 2:98)

2. Îngerul Israfil, aleihi sallam

Abu Salama ibn Abd Rahman ibn Awf a spus:

„I-am cerut Aishei, mama credincioșilor, modul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a deschis Rugăciunea lui când a

ajuns în timpul nopții. Ea a spus: «Atunci când a început Rugăciunea lui, a spus astfel: „O, Allah, Domnul lui Jibril și al lui Israfil, Creatorul cerurilor și al pământului, Cunoscătorul celor văzute și al celor nevăzute, ai judecat liti-giile dintre robii Tăi. Îndrumă-mă spre adevăr, în toate dificultățile! Tu ești Ghidul care ne vrei pe drumul cel drept.”»”

(relatat de Muslim, 270)

3. Îngerul Malik, aleihi sallam

El este gardianul Infernului, iar Allah subhanahu wa ta'ala ne spune despre el în Sfântul Coran:

„Și ei vor striga: «O, Malik! (77) Să ne piardă Domnul tău!» Iar el le va răspunde: «Voi veți rămâne astfel [veșnic]!»”

(Surat Az-Zukhruf, 43:77)

Explicația numărului din paranteză:

77) Numele Îngerului însărcinat cu paza Infernului.

4. Îngerul Munkar și Îngerul Nakir, aleihum sallam

După Abu Huraira, radhi Allahu anhu, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Atunci când o persoană moare și este îngropată, doi Îngeri, având o culoare negru-albăstruie, vin să întâmpine persoana decedată: unul dintre ei este Munkar, iar celălalt Înger este Nakir. Ei vor întreba: «Ce spuneai despre acest om?» Dacă persoana care tocmai a murit este credincioasă, ea va răspunde: «Sunt slujitorul lui Allah și al Mesagerului Său. Mărturisesc că nu există alt dumnezeu cu excepția lui Allah și că Mohammed este robul și Mesagerul Său.» Îngerii îi vor spune: «Am știut ceea ce vei spune.» Apoi, cei doi Îngeri vor lărgi mormântul său, mărindu-l cu 70x20 coți, spunându-i: «Dormi!» Cel mort va spune: «Aș vrea să mă întorc la familia mea, să o informez și pe ea despre toate acestea.» Îngerii îi vor spune: «Somnul tău va fi asemenea unei noi căsătorii, din care numai acei membri ai familiei care te iubesc cel mai tare te vor putea trezi.» El își va continua somnul până în Ziua când Allah îl va reînvia.

Dacă persoana care tocmai a murit este una ipocrită, va răspunde întrebării celor doi

Îngeri: «Am auzit tot ceea ce au spus ceilalți oameni și am făcut totul întocmai îndrumării lor.» Îngerii vor răspunde: «Am știut ceea tu vei spune.» Apoi, ei cer pământului să se micșoreze și să pună presiune mare pe partea sa și aceștia vor fi pedepsiți până când Allah îl va reînvia.”

(relatat de Tirmidhi, nr. 1071)

5. Îngerul Harut și Îngerul Marut, aleihum sallam

Allah subhanahu wa ta'ala spune despre ei, aleihum sallam, în Coranul cel Sfânt:

„Și au urmat ceea ce sheitanii au născocit în timpul împărăției lui Solomon, dar nu a fost necredincios Solomon, ci sheitanii au fost necredincioși. Ei i-au învățat pe oameni vrăjitoria și ceea ce a fost trimis celor doi Îngeri din Babel, lui Harut și Marut (68). Dar ei doi nu învățau pe nimeni înainte de a-i spune: «Noi suntem o ispită, deci nu fi necredincios!» Și au învățat de la ei doi [chiar și] cum să semene dezbinare între bărbat și soția lui. Însă ei nu puteau să facă rău nimănui, fără îngăduința lui Allah. Ei au învățat ceea ce le aduce rău și nu le folosește și totuși au știut că cei care vor dobândi aceasta nu vor avea parte în Viața de Apoi. Ce lucru de nimic au dobândit în schimbul vinderii sufletelor lor! Dacă ei ar fi știut!”

(Surat Al-Baqara, 2:102)

Explicația numărului din paranteză:

68) Cei doi Îngeri – Harut și Marut – aleihum sallam, după unii exegeți doi magi, care i-au învățat pe oameni vrăjitoria la Babel, în Mesopotamia.

De asemenea, Allah Prea-înaltul spune în Coranul cel Sfânt:

„Și nu am pus Noi ca păzitori peste Foc decât Îngeri și nu am stabilit numărul lor decât ca încercare pentru cei care nu cred și pentru cei cărora le-a fost trimisă Cartea, să fie încredințați, și pentru ca să sporească în credință aceia care cred și pentru ca aceia cărora le-a fost dăruită Cartea și drept-credincioșii, ca să nu se îndoiască, și pentru ca aceia care au în inimile lor boală și necredincioșii să zică: «Ce a voit Allah cu această pildă?» Astfel îl duce Allah în rătăcire pe cel pe care voiește El și îl călăuzește pe cel care voiește El. Și nu-i cunoaște pe oștenii Domnului tău decât numai El. Și aceasta nu este decât îndemnare pentru oameni.”

(Surat Al-Muddathir, 74:31)

Capacitățile lor

Îngerii, aleihum sallam, posedă o mare capacitate, care le este acordată de către Allah Prea-

înaltul.

1) *Capacitatea de a se metamorfoza*

Allah subhanahu wa ta'ala a dat Îngerilor, aleihum sallam, capacitatea de a-și schimba forma.

Astfel, Jibril, aleihi sallam, a coborât către Maria, aleiha sallam, în formă umană, iar Allah subhanahu wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Și a pus între ei și ea un vâl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru (23), care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat.”

(Surat Maryam, 19:17)

Explicația numărului din paranteză:

23) Gavriil.

Lui Ibrahim, aleihi sallam, i-au trimiși Îngeri, aleihum sallam, în formă umană. În mod similar, au venit și la Lut, aleihi sallam, bărbați tineri, cu fețe frumoase.

Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Jibril, aleihi sallam, i s-a înfățișat în diferite forme, uneori sub forma unui companion, Dihya al Kalbi, care era un companion frumos, alteori sub formă de beduin, iar companionii săi, radhi Allahu anhum, l-au văzut în formă umană, așa cum ne este descris în cele două ahadith Sahih, de Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu,

care a spus:

„Am fost, într-o zi, cu Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a apărut atunci un bărbat îmbrăcat cu o haină de păr alb, pur, și cu un mers foarte ascuțit și nu a arătat semne de călătorie și nici că ar fi unul dintre noi. El a mers la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam* și, așezându-se în genunchi, și-a pus mâinile pe coapsele lui și a zis: «O, Mohammed, spune-mi despre Islam!»”

(relatat de Muslim)

Și încă într-un hadith, este consemnat că:

„Un Înger într-o formă umană a apărut și a ucis 100 de oameni.”

(relatat de Muslim)

2) *Viteza lor*

Cea mai mare viteză pe care o cunosc oamenii este viteza luminii (care este de 3×10^8 m/s). Viteza Îngerilor, *aleihum sallam*, este și mai mare.

Când Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a pus o întrebare, Îngerul Jibril, *aleihi sallam*, la sfârșitul ei, a adus deja răspunsul de la Domnul său.

Îngerul Jibril, *aleihi sallam*, este responsabil pentru transmiterea mesajului, datorită spiritului său credincios, așa cum este consemnat în Sfântul Coran:

„Spune: «Cine este dușman lui Gavriil?» El (63) l-a pogorât

[Coranul] în inima ta, cu îngăduința lui Allah, adevărind ceea ce se afla dinaintea lui, ca îndreptare și bunăvestire pentru credincioși.”

(Surat Al-Baqara, 2:97)

Explicația numărului din paranteză:

63) Gavriil ți l-a revelat.

„A coborât cu el Duhul cel credincios (121) ~ Peste inima ta, pentru ca tu să fii dintre prevenitori.”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:193-194)

Explicația numărului din paranteză:

121) Duhul cel demn de încredere, adică Gavriil, Îngerul care a adus revelația.

Îngerul Mihail (Mikail), *aleihi sallam*, este responsabil pentru gestionarea ploii, la dorința lui Allah Preaînaltul, având asistenți care execută ordinele sale de a gestiona vântul, conform dorinței lui Allah *subhanahu wa ta'ala*.

Îngerul Israfil, *aleihi sallam*, este responsabil cu suflarea în trâmbiță.

Cel responsabil pentru adunarea sufletelor este *Îngerul Morții*, *aleihi sallam*, care primește ajutor de la asistenții săi, iar în ceea ce privește aceasta, reținem vorbele lui Allah *subhanahu wa ta'ala* din Sfântul Coran:

„Spune: «Vă va lua Îngerul Morții, căruia i-au fost încredințate sufletele voastre, dar apoi veți fi aduși înapoi la Domnul vostru.»”

(Surat Al-Sajda, 32:11)

Aceia care sunt responsabili pentru vegherea noastră, atât a mișcărilor noastre, cât și a vegherii noastre, sunt așa cum sunt Îngerii, aleihum sallam, descriși în Coranul cel Sfânt:

„Pentru voi sunt egali acela dintre voi care ține ascuns cuvântul Său și acela care îl rostește cu glas tare, acela care stă ascuns în timpul nopții și acela care se arată în ziua mare. ~ El are Îngeri care-l însoțesc unul după altul, înaintea lui și în urma lui, care îl veghează din porunca lui Allah (30). Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voiește un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Și ei nu au în locul lui Allah niciun alt ocrotitor.”

(Surat Ar-Ra'd, 13:10-11)

Explicația numărului din paranteză:

30) Aud ceea ce spune și văd ceea ce face, bun sau rău.

Responsabilii pentru înregistrarea faptelor bune și rele ne sunt descriși de către Allah subhanahu wa ta'ala în Sfântul Coran:

„El este Stăpânul Suprem [Al-Qahir] peste robii Săi. Și El trimite asupra voastră păzitori. Iar când moartea ajunge la unul dintre voi, pe acela îl iau la sine trimișii Noștri, fără să se neglijeze ceea ce li se poruncește.”

(Surat Al-'An'am, 6:61)

„Sau cred ei că Noi nu auzim taina lor și discuția lor în șoaptă? Ba da! Iar trimișii Noștri la ei scriu (82).”

(Surat Az-Zukhruf, 43:80)

Explicația numărului din paranteză:

82) Îngerii, aleihum sallam, înregistrează ceea ce spun ei.

„Când cei doi primitori (17) primesc, stând [unul] în dreapta și [celălalt] în stânga, ~ Și el nu va rosti niciun cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit [să scrie] (18).”

(Surat Qaf, 50:17-18)

Explicațiile numerelor din paranteză:

17) Cei doi Îngeri, aleihum sallam, care stau în stânga și în dreapta omului.

18) Un Înger care înregistrează vorbele și faptele sale.

„Însă peste voi sunt veghetori ~ Cinstiți, care scriu.”

(Surat Al-Infitar, 82:10-11)

Gardienii Paradisului, aleihum sallam, ne sunt descriși de către Allah Preaînaltul astfel:

„Și vor fi conduși cei care au fost cu frică de Domnul lor spre Rai, în cete, iar când vor ajunge la el, li se vor deschide porțile lui și le vor zice păzitorii lui: «Pace asupra voastră! Voi ați fost buni, intrați pentru a fi în veci sălășluitoari în el!»

(Surat Az-Zumar, 39:73)

iar *Îngerii Gardieni ai Iadului*, aleihum sallam, sunt în număr de 19 și ne sunt descriși în Coranul cel Sfânt:

„Și vor fi mânați cei care nu au crezut, în cete, către Gheena, iar când vor ajunge la ea, se vor deschide porțile ei și păzitorii lor le vor zice: «Oare nu au venit la voi trimiși, chiar dintre voi, ca să vă recite versetele Domnului vostru și să vă prevină pe voi despre întâlnirea voastră cu această Zi?» Ei vor zice: «Ba da! Însă s-a adevărit cuvântul despre osânda împotriva necredincioșilor!»

(Surat Az-Zumar, 39:71)

„Să-i cheme el pe cei din preajma lui! ~ Iar Noi îi vom chema pe păzitorii Iadului (11)!”

(Surat Al-'Alaq, 96:17-18)

Explicația numărului din paranteză:

11) Ca să-i nimicească în această lume, sau să-i conducă spre Gheena, în Lumea de Apoi.

„Și de unde știi ce este Focul Iadului? ~ El nu lasă și nu cruță, ~ Arzând și înnegrind pielea ~ Și peste el veghează nouăsprezece. (17)”

(Surat Al-Muddathir, 74:27-31)

Explicația numărului din paranteză:

17) Nouăsprezece Îngeri, aleihum sallam, însărcinați cu paza lui și cu cârmuirea peste oaspeții Infernului.

„Și ei vor striga: «O, Malik! Să ne piardă Domnul tău!» Iar el le va răspunde: «Voi veți rămâne astfel [veșnic!]»

(Surat Al-Zukhruf, 43:77)

Găsim într-un hadith relatat de Ibn Masuud, referitor la embrioni:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus (în ceea ce privește creația): «Fiecare dintre voi este ținut în pântecul mamei sale pentru primele patruzeci de zile, apoi el devine un cheag de sânge pentru alte patruzeci de zile și, apoi, o bucată de carne pentru alte patruzeci de zile. Apoi, Allah trimite un Înger să scrie patru cuvinte: el scrie faptele sale, momentul morții sale, mijloacele sale de trai și dacă el va fi nefericit sau binecuvântat (în religie). Apoi,

sufletul este suflat în corpul său. Astfel, un om poate face fapte caracteristice oamenilor Iadului atât de mult, încât nu există decât o distanță de un cot între el și Iad, însă ceea ce a fost scris (de către Înger) îl depărtează de aceasta și, astfel, el începe să facă fapte caracteristice oamenilor Paradisului și intră în Paradis.”

(relatat de Bukhari)

Responsabilii pentru purtarea Tronului lui Allah subhanahu wa ta'ala sunt descriși în Coranul cel Sfânt:

„Cei care poartă Tronul și cei care-l înconjoară (8) Îl preamăresc pe Domnul lor, aducându-I laudă, cred în El și cer iertare pentru cei care cred: «Doamne! Tu Îți întinzi peste toate lucrurile îndurarea și știința Ta. Deci, iartă-i pe cei care Îți cer iertare, se căiesc și urmează calea Ta și păzește-i de chinul Iadului.»”

(Surat Ghafir, 40:7)

Explicația numărului din paranteză:

8) Dintre Îngeri, aleihum sallam.

În Noaptea Destinului, din luna Ramadan, Îngerii, aleihum sallam, coboară spre a asista și spre a răsplăti cu generozitate pe musulmani, așa cum găsim în Sfântul Coran:

„Și pe noapte, când se întunecă! ~ Domnul tău nu te-a părăsit și nu te urăște. ~ Viața de Apoi va fi pentru tine mai bună decât prima!”

(Surat Ad-Duha, 93:2-4)

Credința în Îngeri, aleihum sallam, este unul dintre pilonii principali ai Islamului, iar cel care neagă aceasta, este un necredincios:

„Pe aceia care cred, apoi nu mai cred, apoi iarăși cred, apoi iarăși nu mai cred, apoi sporesc în necredință, Allah nu-i va ierta și nu-i va călăuzi pe o cale [dreaptă].”

(Surat An-Nisa', 4:137)

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Numele și atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

~ Allah - الله ~

~ de Ionela Noour ~

ALLAH este numele propriu al lui Dumnezeu în Islam și El este Unul, Unicul și Singurul Dumnezeu, Stăpânul Universului, Cel cu Care nimic nu se compară, pentru că nimic nu este asemenea Lui, Preaînaltul, Cel Căruia numai Lui I se cuvin Adorarea, Slăvirea și Închinarea și nimeni nu are dreptul de a folosi acest Nume. Ale Lui sunt cele mai frumoase nume și cele mai sublime calități. El este Allah-Dumnezeu, Creatorul a Tot și a Toate. Mărire Lui, Preaînaltul!

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu, Știutorul celor nevăzute și al celor văzute. El este Cel Milostiv, Îndurător [*Ar-Rahman, Ar-Rahim*]. ~ El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinței [*Al-Mu'min*], Veghetorul [*Al-Muhaymin*], Cel Tare [*Al-'Aziz*], Atotputernicul [*Al-Jabbar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutakabbir*]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociați. ~ El este Allah: Făcătorul

[*Al-Khaliq*], Creatorul [*Al-Bari*], Dătătorul de chipuri [*Al-Musawwir*]. Ale Lui sunt numele cele mai frumoase. Pe El Îl laudă cele din ceruri și cele de pre pământ. El este Cel Puternic [și] Întețept [*Al-'Aziz, Al-Hakim*].”

(Surat Al-Hașr, 59:22-24)

Musulmanii cred în Allah Cel Unic, Creatorul Universului, care nu se compară cu nimeni și cu nimic, și nimic nu se compară cu El, Preaînaltul. Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a fost întrebat de către companiile săi, *radhi Allahu anhum*, în legătură cu Allah subhanahu wa ta'ala. Răspunsul a venit direct de la Allah Însuși, sub forma unei scurte sure din Sfântul Coran, considerată a fi esența unității sau *motto*-ul monoteismului:

„Spune: «El este Allah, Cel Unic! ~ Allah-us-Samad! ~ El nu zămislește și nu este născut ~ Și El nu are pe nimeni egal!»”

(Surat Al-Ikhlās, 112:1-4)

În conformitate cu Sfântul Coran, Dumnezeu i s-a revelat lui

Moise, aleihi sallam, sub numele de «Allah»:

„Și când a ajuns la el, a fost el strigat: «O, Moise! ~ Eu sunt Stăpânul tău! Scoate-ți încălțările tale, căci tu te afli în valea cea sfântă, Tuwa! ~ Eu te-am ales, deci ascultă la ceea ce ți se revelează! ~ Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă și împlinește Rugăciunea [*As-Salat*], pentru pomenirea Mea!”

(Surat Ta-Ha, 20:11-14)

De asemenea, Isus, aleihi sallam, Îl numea pe Allah Prea-înaltul în timp ce le vorbea fiilor lui Israel:

„Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este o cale dreaptă!»”

(Surat 'Al-'Imran, 3:51)

Originea și semnificația numelui ALLAH

Numele «Allah» este cuvântul arab care desemnează «Dumnezeu» și faptul că nu există decât un singur și unic dumnezeu. Acest cuvânt este impregnat cu un sens profund religios, având în vedere rădăcinile sale și originea sa. Aceasta se datorează faptului că el provine de la verbul arab «ta'allaha» (sau «allaha»), care înseamnă «a fi adorat». Astfel, în limba arabă, numele

«Allah» înseamnă «Singurul care merită a fi adorat». Acesta este, pe scurt, mesajul islamic al monoteismului pur. Musulmanii adoră același Allah al lui Noe, al lui Avram, Moise, David și Isus, aleihum sallam.

De asemenea, musulmanii preferă să Îl numească pe Supremul Creator «Allah», în detrimentul cuvântului «Dumnezeu», deoarece cuvântul arab «Allah» este pur, curat, unic; nu are plural și nici gen, spre deosebire de cuvântul «Dumnezeu», asupra căruia se pot face numeroase interpretări: el poate avea atât formă de plural, cât și gen feminin sau masculin.

De exemplu, cuvântul «Dumnezeu» importă plural, care este «dumnezei». «Allah» este Unul Singur, nu există plural pentru «Allah».

De asemenea, «Dumnezeu-Tatăl» înseamnă cineva care ne păzește, însă în Islam nu există așa ceva, nu avem «Allah-Tatăl», astaghfirullah.

«Allah» este un cuvânt unic, căruia nu i se asociază nimic, nici măcar un cuvânt cu care am putea „jongla” asupra lui.

Acesta este cel mai frumos, cel mai măreț Nume, deoarece le conține pe toate celelalte cu care El Însuși S-a descris pe Sine, în Sfântul Coran. El apare menționat pentru prima oară în surah 1, Al-

Fatiha, verset 1:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
„Bismillehi Ar-Rahman Ar-Rahim”

„În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător”

Acest nume conține în el toate celelalte înțelesuri ale celorlalte nume ale lui Allah Preaînaltul, acestea fiind descrieri ale Lui, subhanahu wa ta'ala. Tot ceea ce aceste nume sau atribute conțin, toate înțelesurile lor, sunt cuprinse în numele ALLAH. Spre exemplu, dacă luăm numele Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, îl putem descrie ca pe un tată, soț, politician, etc. Aceste descrieri reprezintă caracteristici ale Sale.

Similar, când vedem versete din Coran în care este menționat mai întâi numele «Allah» și apoi vedem alte nume ale lui Allah că îl urmează, ele sunt descrieri ale numelui «Allah» (de exemplu, «Bismilleh» – mai întâi apare numele «Allah», apoi descrierea «Ar Rahman - Cel Milostiv, Ar Rahim - Cel Îndurător»).

Referitor la acest grandios nume, ALLAH, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ne-a învățat două expresii pe care să le folosim în diverse acțiuni pe care le facem zi de zi: **Bismilleh** (În numele lui Allah), pe care îl spunem înaintea oricărei

acțiuni pe care o facem (înainte de a mânca, înainte de a face wudu, Rugăciunea - efectiv trăim cu această expresie) și **Allahume** (O, Allah!), folosit de nenumărate ori atunci când Îi cerem Lui ceva (O, Allah, ghidează-ne, protejează-ne!, etc).

Aceste două expresii trebuie să le folosim (așa cum știm că trebuie să respirăm), în viața noastră de zi cu zi. Scopul acestora este de a fi cât mai apropiați de Allah Preaînaltul, de a fi conștienți de existența Lui, căci doar conștientizând prezența Sa în viața noastră și în toate acțiunile noastre, vom putea fi capabili să luăm deciziile corecte și să alegem ceea ce este mai bine pentru noi.

Semnificația pronumelor EL și NOI, în Sfântul Coran

În Sfântul Coran, se folosește «El» pentru a-L desemna pe Allah subhanahu wa ta'ala, deoarece și în limba română, ca și în alte limbi, pentru ceea ce nu are gen, se folosește pronumele de forma «masculin, singular», ca substituent al numelui sau al subiectului. (În limba română, în genul neutru, adică ceea ce nu este feminin și nici masculin, singularul este întotdeauna masculin.) De asemenea, «El» este folosit pentru a arăta respect și demnitate și nicidecum pentru a

arăta genul.

Pronumele «Noi» este utilizat de Allah subhanahu wa ta'ala atunci când vorbește despre Sine, nu asemenea unui plural care definește un grup, ci ca exprimare a Măreției, a Suveranității și a Atotputerniciei Sale. Este folosit atunci când este vorba despre binecuvântări sau decizii ale Lui:

„**Noi** am pogorât [Coranul] în noaptea Al-Qadr.”

(Surat Al-Qadr, 97:1)

„Aceasta este Ziua Judecății, în care **Noi** vă vom aduna laolaltă cu cei de dinainte;”

(Surat Al-Mursalat, 77:38)

În limba română veche, «noi» era folosit ca plural la majestate, atribuit unei singure persoane, pentru a-i scoate în evidență suveranitatea.

În alte sure, numele lui Allah subhanahu wa ta'ala apare alături de atributul «Dumnezeu/Divinitate - Ilaah»:

... إِنَّمَا اللَّهُ **إِلَهٌ** وَاحِدٌ ۖ سُبْحَانَهُ ...

...

...innemaa_Ilahu **Ilaahu**

_waahidun. Subhaanehu! ...

„... Allah nu este decât un **Dumnezeu Unic. Slavă Lui!...**”

(Surat An-Nisa', 4:171)

... قُلْ إِنَّمَا هُوَ **إِلَهٌ** وَاحِدٌ ...

Qul Innemaa huwa **Ilaahu**

_waahidun

„... Spune: «Numai El [este un singur **Dumnezeu**]...»”

(Surat Al-'An'am, 6:19)

... لَا **إِلَهَ** إِلَّا هُوَ ...

laa **Ilaaha** ilaa huwa

„... Nu există altă divinitate în afară de El...”

(Surat Al-'An'am, 6:102)

Acesta este ALLAH Preaînaltul. Întregul Univers mărturisește Unicitatea Sa. Contemplând asupra Universului, de la cel mai mic grăunte de nisip la munții imenși și maiestuoși, se poate recunoaște Măreția Lui, Preaînaltul.

Allah subhanahu wa ta'ala a avut grijă încă de la început de nevoile fiecărei creaturi ale Sale în parte. Toată creația are nevoie de El, în timp ce El nu are nevoie de ceva sau de cineva. Fiecare creatură a fost creată cu un scop precis, iar îndeplinirea acestui obiectiv este o modalitate de a recunoaște drepturile Creatorului asupra noastră. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt că El nu ne-a creat decât pentru ca noi să Îl adorăm:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

(Surat Adh-Dhariyat, 51:56),

Iar acest lucru este dreptul Lui asupra noastră.

Allahu Akbar!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Modalități de a obține iertarea

~ tradus de Kalila Chelu ~

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Spune: «O, voi, robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este Iertător, Îndurător [Al-Ghafur, Ar-Rahim].”

(Surat Az-Zumar, 39:53)

Tot în Sfântul Coran găsim:

„Și nu înclinați către cei care sunt nelegiuți, ca să nu vă atingă Focul! Voi nu aveți alți aliați afară de Allah și apoi voi nu veți fi ajutați. ~ Și împlinește Rugăciunea [As-Salat] de la cele două capete ale zilei și la anumite ceasuri din noapte! Faptele bune le alungă pe cele rele. Aceasta este reamintirea, pentru cei care cugetă!”

(Surat Hud, 11:113-114)

Noi toți suntem supuși greșelii și facem păcate; și noi toți avem mare nevoie de iertare, pentru toate faptele rele pe care le comitem zi de zi și noapte de noapte. Allah este Milostiv și, din Mila Sa pentru noi, a facilitat mai multe moduri prin care oamenii pot obține iertarea Lui, Preaînaltul.

Allah subhanahu wa ta'ala oferă clemență și îngăduință omului, atât timp cât omul rămâne credincios și nu practică nicio formă de Shirk (asocierea de parteneri lui Allah Unicul, în închinare), deoarece aceasta împiedică iertarea lui Allah Preaînaltul, așa cum El, subhanahu wa ta'ala, spune în Coranul cel Sfânt:

„Allah nu iartă să I se facă semeni, dar iartă orice, în afară de aceasta, celui care voiește El. Acela care Îi face lui Allah semeni, acela s-a rătăcit departe!”

(Surat An-Nisa', 4:116)

Allah subhanahu wa ta'ala oferă tuturor celor care cer iertare și care își întorc privirile cu evlavie către El, Preaînaltul, cea mai frumoasă recompensă, aceea a Paradisului:

„Și grăbiți-vă spre iertarea Domnului vostru și spre Raiul cel întins cât cerurile și pământul, pregătit pentru cei evlavioși.”

(Surat 'Al-'Imran, 3:133)

Allah subhanahu wa ta'ala este Cel Iertător și Cel Milostiv, care a oferit oamenilor, prin Mila Sa, mai multe modalități prin care

aceștia pot să obțină iertarea Sa, inshaAllah. Astfel, oamenii nu trebuie să simtă disperare fără margini și nici tristețe pentru faptele lor trecute, atât timp cât ei se căiesc și împlinesc fapte bune și se grăbesc spre atingerea virtuții.

Modalități de a obține iertarea lui Allah subhanahu wa ta'ala

1) Intrarea în Islam

În momentul în care cineva se convertește la Islam, Allah subhanahu wa ta'ala iartă toate păcatele sale anterioare și toate faptele sale rele, atâta timp cât aceștia sunt credincioși și împlinesc fapte bune, așa cum spune și în Sfântul Coran:

„Spune acelor care nu cred că, dacă se vor opri, li se va ierta ceea ce a trecut, dar dacă se vor întoarce ei, [atunci vor fi pedepsiți], după pilda celor de dinainte!”

(Surat Al-'Anfal, 8:38)

Amr ibn Al-'Aas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu știți că Allah Preaînaltul iartă toate păcatele anterioare celui care se convertește la Islam?”

(relatat de Muslim)

2) Migrarea

Acest fapt face referire, în mod general, la mutarea dintr-o țară de necredință într-o țară a Islamului. În mod special, aceasta face referire la lupta permanentă care se petrece în sufletul fiecărei persoane, în dorința de a înfrunta toate ispitele la care este expusă zi de zi. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Coranul cel Sfânt:

„Însă Domnul tău, cu aceia care au pribegit după ce au fost ispitiți și apoi au luptat și au îndurat, cu aceia Domnul tău va fi după aceasta Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*].”

(Surat An-Nahl, 16:110)

Amr ibn Al-'Aas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Emigrarea șterge tot ce a fost înainte de ea.”

(relatat de Muslim)

3) Hajj acceptat

Hajj-ul (pelerinajul) are o importanță covârșitoare pentru orice musulman mumin. El șterge toate păcatele și faptele rele pe care persoana le-a săvârșit înainte de efectuarea Hajj-ului.

Amr ibn Al-'Aas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Hajj-ul acceptat șterge tot ce a fost înainte de el.”

(relatat de Muslim)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care îndeplinește Hajj-ul și nu se implică (el însuși) într-o relație de căsătorie sau un păcat (în timpul Hajj-ului), se va întoarce de la Hajj într-o stare la fel ca cel căruia mama lui doar ce i-a dat naștere (liber de păcate).”

(relatat de Bukhari)

4) Implorarea la auzirea Adhan-ului

Sa'id ibn Waqqas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care spune, la auzul persoanei care strigă Adhan: «De asemenea, eu depun mărturie că niciunul nu are dreptul de a fi adorat, cu excepția lui Allah singur, fără niciun partener, și că Mohammed este sclavul și Mesagerul Lui. Eu Îl accept pe Allah ca Domn, pe Mohammed ca Mesager și Islamul ca religie.», toate păcatele sale anterioare vor fi iertate.”

(relatat de Muslim)

5) A spune «Ameen!» concomitent cu Îngerii, aleihum sallam

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a

spus:

„În momentul în care Imamul spune «Ameen!», spune și tu, la rândul tău, «Ameen!», pentru că acela care rostește «Ameen!» în același timp cu Îngerii, aleihum sallam, va primi iertare pentru toate păcatele anterioare.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

6) A spune, concomitent cu Îngerii, aleihum sallam:

„Domnul nostru, pentru Tine este toată lauda.”

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Atunci când Imamul spune: «Allah aude cine-L laudă», spune: «Domnul meu, pentru Tine este toată lauda», pentru că acel care rostește aceasta împreună cu Îngerii, va primi iertare pentru toate păcatele anterioare.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

7) A te ruga atent, două rakaat de Rugăciune

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel care îndeplinește în mod corespunzător abluțiunea, apoi se roagă oricare două rakaat (de salah), fără a fi nepăsător, va primi iertarea tuturor păcatelor anterioare.”

(relatat de Ahmad)

8) Adunarea în cercurile unde se menționează numele

lui Allah subhanahu wa ta'ala

Sahl ibn Hanthalah, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu s-a întâmplat niciodată ca, într-un grup de oameni care s-au adunat pentru pomenirea lui Allah, plecând din locul unde au împlinit aceasta, să nu se poată spune: „Păcatele voastre au fost iertate.”»

(relatat de Ahmad)

9) Boală

Aceasta este o binecuvântare, o binefacere din partea lui Allah Cel Iertător, Îndurător.

Aisha, radhi Allahu anha, a povestit că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Ori de câte ori un credincios se îmbolnăvește, el va fi purificat de păcatele sale, la fel cum focul purifică oțelul.”

(relatat de Bukhari)

Modalități de a preveni pedeapsa

Ibn Taymiya, radhi Allahu anhu, a spus că un credincios poate preveni pedeapsa unui păcat comis, urmărind una dintre următoarele modalități:

1. Căința sinceră, astfel încât Allah subhanahu wa ta'ala îl

iertă, pentru că cel care se căiește sincer de un păcat este exact ca și cum nu l-a comis.

2. Cere iertare de la Allah subhanahu wa ta'ala, pentru că Allah este Iertător și iertă.

3. Efectuarea de fapte virtuozitate, care te ispășesc de orice fel de păcat. Allah Preaînaltul spune în Sfântul Coran:

„Și împlinește Rugăciunea [As-Salat] de la cele două capete ale zilei și la anumite ceasuri din noapte! Faptele bune le alungă pe cele rele. Aceasta este reamintirea, pentru cei care cugetă!”

(Surat Hud, 11:114)

4. Frații și surorile noastre întru credință, care se roagă pentru iertarea noastră, pot preveni pedeapsa și aduce iertarea, numai cu voia lui Allah subhanahu wa ta'ala.

5. Prin răsplata faptelor bune, oricât de minore ar fi, făcute de surorile și frații noștri întru credință.

6. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, va mijloci, în Ziua Judecății, pentru Ummah lui, în fața lui Allah Preaînaltul, pentru iertarea păcatelor noastre.

7. Allah subhanahu wa ta'ala ne poate supune unor încercări în această viață, indiferent dacă aceasta se realizează prin intermediul averii, sănătății, copiilor sau familiei.

Omul are șansa unică de a scăpa de chinurile Iadului și de a câștiga Paradisul, inshaAllah, numai prin încercările la care este supus în această viață. Oricine face o anumită faptă, trebuie să se gândească la faptul că nu mai există o altă modalitate prin care el poate să primească iertarea faptelor sale. Faptele omului sunt cele care vor cântări mult în Ziua Judecății, fiind răsplătiți și scutiți de pedeapsă doar cei care fac fapte bune, iar cei care mor

necredincioși vor primi pedeapsa cu Focul. Omul este singur vinovat pentru tot ceea ce va primi în Viața de Apoi:

„Ele sunt faptele tale, eu i-am înregistrat pe ei, apoi îi voi plăti pe ei în consecință, așa că oricine găsește bine, să-I mulțumească lui Allah și oricine găsește altfel, să nu învinuiască pe nimeni, doar pe el însuși.”

(relatat de Muslim)

~ inshaAllah, va continua ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Profetul Nuh (Noe), aleihi sallam

~ tradus de Mioara Ghinia ~

Divizarea în rândul popo- rului lui Noe, aleihi sallam

Oamenii l-au ascultat în tăcere. Cuvintele lui au provocat o uimire fără margini pentru toți cei cu mintea închistată în vechi tradiții, tot astfel cum este un adevărat șoc pentru o persoană care adoarme în preajma uni zid aflat în pericol de prăbușire și care constată abia la trezire pericolul în care se află.

Oamenii lui Noe, aleihi sallam, s-au împărțit în două grupuri după ce au primit avertismentului său. Cuvintele lui au atins inimile celor slabi și celor săraci, și-au alinat rănilor, prin mila Lui, Preaînaltul.

În ceea ce-i privește pe cei bogați, tari, puternici și conducători, aceștia s-au uitat cu neîncredere. Ei au crezut că ar fi fost mai bine dacă lucrurile ar fi rămas așa cum au fost.

Prin urmare, aceștia au început războiul lor, prin cuvinte de defăimare împotriva lui Noe, aleihi sallam.

Argumentele necredin- cioșilor

Mai întâi, aceștia l-au acuzat pe Noe, aleihi sallam, că ar fi numai un om ca și ei:

„Dar au zis căpeteniile din neamul lui, care nu au crezut: «Noi nu vedem în tine decât un om ca și noi și nu vedem să te fi urmat pe tine decât aceia care sunt vrednici de dispreț dintre noi și fără pic de chibzuință. Noi nu vedem să aveți niciun merit față de noi, ci vă socotim mai degrabă niște mincinoși!»

(Surat Hud, 11:27)

El, cu toate acestea, nicio-dată nu a spus nimic. El a afirmat mereu că, într-adevăr, este doar o ființă umană; Allah subhanahu wa ta'ala a trimis un Mesager uman, deoarece pământul a fost locuit de oameni. Dacă ar fi fost locuit de Îngeri, aleihum sallam, Allah Preaînaltul și-ar fi trimis un mesager angelic.

Contradicția dintre politeiști și Noe, aleihi sallam, a continuat. Domnitorii au crezut, la început, că această chemare a lui Noe, aleihi sallam, va dispărea în

curând, de la sine. Când au constatat că apelul său i-a atras pe cei săraci, pe cei aflați în necaz și pe cei simpli, au început să-l atace verbal, ironizându-l:

„Ești urmat doar de cei săraci, cei blânzi și lipsiți de valoare.”

Allah Preaînaltul ne-a spus:

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său [și a zis el]: «Eu sunt pentru voi prevenitor limpede, ~ Pentru ca voi să nu-L adorați decât pe Allah, căci eu mă tem pentru voi de chinul unei zile dureroase.» ~ Dar au zis căpeteniile din neamul lui, care nu au crezut: «Noi nu vedem în tine decât un om ca și noi și nu vedem să te fi urmat pe tine decât aceia care sunt vrednici de dispreț dintre noi și fără pic de chibzuință. Noi nu vedem să aveți niciun merit față de noi, ci vă socotim mai degrabă niște minci-noși!»”

(Surat Hud, 11:25-27)

Necredincioșii încearcă să negocieze

Astfel, conflictul dintre Noe, aleihi sallam, și căpeteniile poporului său, s-a intensificat. Necredincioșii au încercat să negocieze:

„Ascultă, Noe, dacă dorești ca noi să credem în tine, respinge-i pe credincioșii tăi. Ei

sunt blânzi și săraci, în timp ce ceilalți sunt de elită și bogăți, apoi vom intra cu toții în credința ta!”

Noe, aleihi sallam, a ascultat păgânii comunității sale și și-a dat seama că sunt încăpățânați. Cu toate acestea, a fost blând în răspunsul său. El, aleihi sallam, a explicat oamenilor că el nu a putut respinge credincioșii, căci aceștia nu erau oaspeții lui, ci oaspeții lui Allah subhanahu wa ta'ala. Noe, aleihi sallam, a făcut apel la ei:

„O, neam al meu! Eu nu vă cer vouă vreo avere în schimb, căci răsplata mea nu se află decât la Allah. Și nici nu-i voi alunga eu pe cei care cred, căci ei Îl vor întâlni pe Domnul lor. Însă eu văd că voi sunteți un neam de ignoranți! ~ O, neam al meu! Cine mă va ajuta pe mine împotriva [pedepsei] lui Allah, dacă eu i-aș alunga? Voi nu vă dați seama? ~ Și eu nu vă spun că eu am comorile lui Allah și eu nu știu neștiutul. Nici nu spun că eu sunt un Înger și nici nu spun acelor pe care ochii voștri îi disprețuiesc că Allah nu le va dărui lor bine. Allah știe mai bine ce se află în sufletele lor, iar eu aș fi, așadar, dintre cei nelegiuiți!”

(Surat Hud, 11:29-31)

Noe, aleihi sallam, a respins argumentele necredincioșilor, având cunoașterea nobile a Pro-

feților, aleihum sallam. Doar o persoană înțeleaptă are capacitatea de a înlătura definitiv mândria și interesele personale din viața sa.

Necredincioșii au rămas ignoranți:

„Au zis ei: «O, Noe! Te-ai certat cu noi și prea mult te-ai certat. Adu-ne nouă cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!» ~ Le-a răspuns el: «O să vi le aducă Allah, dacă El voiește, iar voi nu-L veți putea împiedica! ~ Și sfatul meu nu vă este spre folos - de aș vrea să vă sfătuiesc - dacă Allah voiește să vă ducă în rătăcire. El este stăpânul vostru și la El veți fi întorși!»”

(Surat Hud, 11:32-34)

Bătălia a continuat; argumentele dintre necredincioși și Noe, aleihi sallam, au devenit prelungi. Când toate contestațiile necredincioșilor s-au prăbușit, iar ei nu au avut mai multe de spus, au început să fie nepoliticoși și l-au insultat pe Profetul Noe, aleihi sallam:

„Dar, căpeteniile neamului său au răspuns: «Noi te vedem pe tine într-o rătăcire învederată!»”

(Surat Al-'A'raf, 7:60)

Noe, aleihi sallam, a răspuns în maniera Profetilor, aleihum sallam:

„El le-a răspuns: «O, neam al meu! Eu nu sunt în rătăcire, ci eu

sunt trimis de către Stăpânul lumilor. ~ Eu vă vestesc mesajele Stăpânului meu și voi să vă povățuiesc, căci eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți.”

(Surat Al-'A'raf, 7:61-62)

Noe, aleihi sallam, a continuat apelul către poporul său și l-a chemat să creadă în Allah subhanahu wa ta'ala, oră de oră, zi de zi, an de an. El a avertizat poporul său și l-a chemat pe el la Allah Preaînaltul zi și noapte, în secret și deschis.

El, aleihi sallam, le-a dat exemple, le-a explicat semnele lui Allah subhanahu wa ta'ala și le-a arătat măiestria lui Allah Preaînaltul în formarea creaturilor Sale. Dar ori de câte ori i-a chemat la Allah subhanahu wa ta'ala, au fugit de el.

Ori de câte ori el le-a cerut să-L roage pe Allah Preaînaltul să-i ierte, au pus degetele în urechile lor și au devenit prea mândri pentru a asculta adevărul.

Apelul lui Noe, aleihi sallam, către poporul său

Allah Preaînaltul a relatat următoarele, legat de ceea ce Noe, aleihi sallam, a avut de înfruntat:

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său, [zicându-i]: «Îndeamnă neamul tău, înainte de a se abate asupra lui o osândă dureroasă!» ~ A zis el: «O, neam

al meu! Eu sunt pentru voi un prevenitor limpede, ~ Adorați-L pe Allah, fiți cu frică de El și dați-mi ascultare! ~ El vă va ierta o parte din păcatele voastre și vă va da vouă răgaz până la un termen hotărât. Însă când va veni termenul hotărât de Allah, el nu va mai putea fi amânat, dacă voiți să știți!» ~ El a zis: «Doamne, eu am chemat neamul meu noaptea și ziua ~ Însă chemarea mea nu a făcut decât să le sporească fuga. ~ Și de câte ori i-am chemat ca să le ierți lor, ei și-au vârât degetele în urechi, s-au înfășurat în veșmintele lor și au stăruit și s-au arătat cu mare trufie; ~ Apoi i-am chemat cu glas tare; ~ Apoi le-am vorbit lor deschis și le-am vorbit lor în taină ~ Și le-am zis lor: «Rugați-vă de iertare Domnului vostru, căci El este Iertător [*Ghaffar*], ~ Pentru ca El să trimită asupra voastră cerul cu ploaie din belșug ~ Și pentru ca să vă dăruiască vouă averi și copii, și să vă dea vouă grădini, și să vă dea vouă pâraie! ~ Ce este cu voi că nu vă rugați lui Allah, așa cum se cuvine, ~ După ce El v-a creat pe voi în [mai multe] faze? ~ Oare nu ați văzut voi cum a creat Allah șapte ceruri, unul

peste altul ~ Și a făcut Luna să le fie lor lumină și a făcut Soarele ca o candelă? ~ Allah v-a făcut pe voi să răsăriți asemenea ierburilor, din pământ, ~ Apoi vă va aduce pe voi înapoi la El și vă va face să ieșiți cu adevărat. ~ Și Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor, ~ Pentru ca voi să umblați pe el, pe cărări largi!» ~ Noe a zis: «Doamne, ei s-au arătat cu nesupunere față de mine și îl urmează pe acela ale cărui averi și ai cărui copii nu fac decât să-i sporească pierderea! ~ Și ei au născocit un vicleșug prea mare ~ Și au zis: «Nu-i părăsiți niciodată pe zeii voștri! Nu-i părăsiți niciodată pe Wadd și pe Suwa', și pe Yaguth, și pe Ya'uq, și pe Nasr!» ~ Ei i-au adus pe mulți în rătăcire. [Doamne,] nu le spori nelegiuirilor decât rătăcirea! ~ Din pricina păcatelor lor ei au fost înecați și vor fi duși să intre în Foc și nu au aflat pentru ei ajutoare afară de Allah!”

(Surat Nuh, 71:1-25)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Povestea lui Qarun (Korah) - de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

Allah Preaînaltul spune:

„Qarun (111) a fost din neamul lui Moise, însă el s-a răzvrătit împotriva lor. Și i-am dat Noi atâtea comori, încât numai cheile lui apăseau greu asupra unei cete de [bărbați] vânjoși. Și când i-a zis lui neamul său: «Nu te semeți, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care se semețesc, ~ Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică! Și nu uita partea ta din această viață! (112) Și fă bine, așa după cum și Allah ți-a făcut ție bine! Și nu umbla după stricăciune pe pământ, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune», ~ A zis el: «Mie mi s-a dat ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!» (113) Oare el nu știa că Allah a nimicit înainte de el, dintre neamuri, pe cine era mai puternic decât el și adunase mai multe bunuri? Iar nelegiuții nu sunt întrebați pentru păcatele lor! (114) ~ Și a ieșit el (115) dinaintea neamului său cu toată podoaba sa. Cei care voiau viața lumească au zis atunci: «O, de-am avea și noi asemenea cu ceea ce i s-a dat lui Qarun! El este [un om] cu

mare noroc!» ~ Însă aceia cărora le-a fost dăruită știința au zis: «Vai vouă! Răsplata lui Allah este mai bună (116) pentru aceia care cred și săvârșesc fapte bune!» Însă ea [răsplata] nu va fi primită decât de către cei statornici (117). ~ Noi am făcut ca pământul să-l înghită pe el și casa lui și nu a avut el nicio ceată care să-l sprijine împotriva lui Allah (118) și nu a fost el dintre cei în stare să se ajute pe ei înșiși. ~ Și cei care doriseră ieri să fie în locul lui, au zis în dimineața următoare: «Vai! Într-adevăr Allah mărește câștigul (119) aceluia care voiește El dintre robii Săi, sau îl micșorează (120). Dacă Allah nu ar fi fost milostiv cu noi, ar fi [lăsat pământul] să ne înghită (121) și pe noi. Vai! Într-adevăr, necredincioșii nu izbâdesc!» ~ Această Casă de Veci o facem Noi pentru aceia care nu voiesc fală pe pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul [bun] este al aceluia care au frică (Muttaqun) (122).”

(Surat Al-Qasas, 28:76-83)

Explicațiile numerelor din paranteză:

111) Qarun este identificat cu Core din Biblie.

112) Acest verset îi invită pe drept-credincioși să ia din viață ceea ce este bun și ceea ce îi înalță, fără a manifesta o pietate exagerată.

113) Priceperea de a face comerț și de a agonisi.

114) Înainte de a fi nimiciți, pentru că Allah le știe pe toate.

115) Core.

116) Decât ceea ce doriți voi.

117) Care-și stăpânesc lucrurile și nu aleargă după bogățiile și podoabele acestei lumi.

118) Pentru îndepărtarea pedepsei de la el.

119) Dă din belșug.

120) Îl reduce.

121) Așa cum l-a înghițit pe el.

122) De Allah.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, susține despre Qarun (Korah): „Era văr de tată cu Moise, aleihi sallam.” Această opinie e susținută și de alți naratori precum Ibn Juraij, care a adăugat că acesta este Qarun ibn Yashar ibn Qahith, în timp ce Moise, aleihi sallam, era fiul lui Imran ibn Hafith. Ibn Juraij a mers mai departe și a respins punctul de vedere al lui Ibn Ishaq, care susținea că acesta era unchi de tată cu Moise, aleihi sallam.

Qatadah a spus: „Era numit «An-Nur» (lumina), deoarece

avea o voce melodioasă în timp ce recita din Tora (Taurat), dar a devenit un ipocrit, asemenea lui As-Samir, care, la rândul lui, devenise ipocrit. Astfel, Qarun a fost distrus datorită lui, prin modul păcătos în care și-a făcut averea.”

Shahr ibn Haushab a spus:

„El și-a târât veșmântul din mândrie și aroganță (vanitate).”

Allah subhanahu wa ta'ala a menționat multe dintre bunătățile și bogățiile cu care a fost binecuvântat, în așa fel încât cheile averii sale ar fi fost o povară chiar și pentru un bărbat puternic. Se mai spune, de asemenea: „Cheile erau făcute din piele și obișnuiau să fie cărate de șaizeci de catâri.” Allah Preaînaltul știe cel mai bine!

Totuși, oamenii evlavioși din neamul lui l-au avertizat, spunându-i:

„Nu fi arogant și încrezut din cauza bogățiilor pe care le ai și nu fi nerecunoscător lui Allah Preaînaltul, pentru ceea ce ți-a dat!

...«Nu te semeți, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care se semețesc, ~ Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică!”

Așa l-au sfătuit ei și i-au spus clar că trebuie să câștige răsplata lui Allah subhanahu wa ta'ala din Viața de Apoi, pentru că aceasta e cea mai bună răsplată. Dar, „nu uita partea ta din această viață!”, deci câștigă-ți averea pe calea corectă și bucură-te de ea, tot

fără a face păcate.

„Și fă bine, așa după cum și Allah ți-a făcut ție bine!”, adică fii bun cu toate creațiile lui Allah subhanahu wa ta’ala, așa după cum și El a fost bun cu tine.

„...Și nu umbla după stricăciune pe pământ,...”, și nu face rău celor cărora ți-a fost poruncit să le faci bine, pentru că, dacă le faci rău, El te va pedepsi și va lua înapoi tot ceea ce ți-a dat,

„...fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune.”

Răspunsul său la toate aceste sfaturi bune nu a fost decât:

„A zis el: «Mie mi s-a dat ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!»...”, nu am nevoie de ceea ce îmi ziceți voi, adică Allah subhanahu wa ta’ala mi-a dat tot ceea ce am pentru că merit. Mai mult, dacă El nu m-ar fi iubit, nu mi-ar fi dat toate acestea. Totuși, Allah Preaînaltul i-a respins declarația, spunând:

„...Oare el nu știa că Allah a nimicit înainte de el, dintre neamuri, pe cine era mai puternic decât el și adunase mai multe bunuri? Iar nelegiuții (Mujrimun) nu sunt întrebați pentru păcatele lor!”, „adică Noi am distrus înaintea lui generații, din cauza păcatelor lor și a ceea ce ei au declarat, iar ei erau mult mai puternici decât Qarun și aveau mai multe bogății și mai mulți copii decât el. Așa că, dacă ceea ce a

spus ar fi fost adevărat, Noi nu am fi pedepsit pe nimeni dintre cei care erau mai bogați decât el, iar sănătatea și bogățiile sale ar fi fost, atunci, o dovadă de dragoste din partea Noastră.”

Allah Preaînaltul spune:

„Nici averile voastre, nici copiii voștri nu sunt dintre acelea care vă vor aduce aproape de Noi, ci numai aceia care au crezut și au săvârșit fapte bune vor avea parte de răsplată îndoită pentru ceea ce au făcut și ei vor fi în siguranță în odăile de sus [ale Paradisului].”

(Surat Saba’, 34:37)

Și El, Preaînaltul, spune:

„Oare socotesc ei că ceea ce Noi le dăruim din bunuri și copii ~ Sunt bunuri pe care Noi le dăm în grabă? Nu, ei nu pricep (69)!”

(Surat Al-Mu’minun, 23:55-56)

Explicația numărului din paranteză:

69) Să nu creadă rătăciții că bunurile cu care-i dăruim Noi în această viață sunt răsplată pentru ceea ce săvârșesc ei! Dimpotrivă, ei vor fi întrebați de ce nu au adus mulțumiri pentru ele și vor fi pedepsiți pentru nemulțumire și pentru necredință.

Răspunsul lui Allah subhanahu wa ta’ala la afirmația lui Qarun:

„Mie mi s-a dat ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!”, confirmă interpreta-

rea noastră. Iar pentru cei care pretind că acesta ar fi fost chimist sau că știa cele mai mărețe Nume ale lui Allah Preaînaltul și că folosea ceea ce știa pentru a aduna avere, nimic din toate acestea nu este adevărat. Chimia nu schimbă realitatea unui anumit lucru, iar cele mai mărețe Nume nu au niciun efect, dacă sunt pronunțate de un necredincios, iar Qarun era un necredincios și un ipocrit. Mai mult decât atât, dacă ar fi să tragem concluzii din sfaturile date de oamenii din neamul său și de răspunsul pe care l-a dat, nimic nu susține aceste afirmații.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Și a ieșit el dinaintea neamului său, cu toată podoaba sa...”

Mulți interpreți menționează că acesta i-a întrecut pe cei din neamul său în bogăție și lux (servitori, haine și animale). Pe când, cei care doreau viața lumescă au vrut să aibă ceea ce el avea și se minunau, spunând:

„...«O, de-am avea și noi asemenea cu ceea ce i s-a dat lui Qarun! El este [un om] cu mare noroc!»”

Însă oamenii credincioși dintre ei le-au spus:

„...«Vai vouă! Răsplata lui Allah este mai bună pentru aceia care cred și săvârșesc fapte bune!»”, adică răsplata lui Allah subhanahu wa ta'ala din Viața de Apoi este mult mai bună decât orice bogăție din această viață.

Allah Preaînaltul spune:

„...«Însă ea [răsplata] nu va fi primită decât de către cei statornici.»” Acest sfat ne arată că trebuie să fim statornici și să dorim răsplata lui Allah Preaînaltul, din Viața de Apoi și că această răsplată le va fi dată doar celor puternici, ale căror inimi și minți sunt preocupate de adorarea lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Întoarce-te și roagă-te din nou!!!

după Mohammed Al-Sharif
~ tradus de Umm Raschid ~

În întunericul adânc al nopții, ascuns între umbrele premergătoare rugăciunii de Fajr, Abu Lu'lu' Al Majusi își pregătește planul diabolic, de a-l ucide pe emirul drept-credincioșilor - Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu.

Omar, radhi Allahu anhu, obișnuia să înceapă Rugăciunea de Fajr cu o Surah lungă, dând astfel posibilitatea membrilor comunității să i se alăture. În aceea zi, pe când el recita, Abu Lu'lu' se apropia cu un pumnal otrăvit, ascuns în mâneca sa. El sări în fața lui Omar, radhi Allahu anhu, și îl înjunghie cu acesta. Apoi, încercă să scape, printre oameni, tăind în dreapta și în stânga, ucigând încă mulți în calea sa. Când unul dintre companioni a aruncat o mantie peste el, dându-și seama că este prins, Abu Lu'lu' se sinucise.

Abdur-Rahman ibn Awf continuă Rugăciunea Fajr, pe care Omar, radhi Allahu anhu, o începuse. Omar, radhi Allahu anhu, își încheie Rugăciunea, ca parte din congregație și muri puțin mai târziu, în patul său.

Importanța rugăciunii nu poate fi subestimată. Ea este primul stâlp al Islamului, menționat de către Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, după mărturisirea de credință, *Sheheda*, prin care cineva devine musulman.

Rugăciunea a fost făcută obligatorie pentru toți Profeții, *aleihum sallam*, și pentru toți oamenii. Allah *subhanahu wa ta'ala* declara statutul ei obligatoriu, în circumstanțe mărețe. De exemplu, atunci când Allah Preaînaltul îi vorbește lui Moise, *aleihi sallam*, El spune:

„Eu te-am ales, deci ascultă la ceea ce ți se revelează! ~ Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă și împlinește Rugăciunea [*As-Salat*], pentru pomenirea Mea!”

(Surat Ta-Ha, 20:13-14)

La fel, Rugăciunea a fost făcută obligatorie pentru Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în cursul ascensiunii sale la cer, *Al-Isra*. Mai mult, când Allah *subhanahu wa ta'ala* îi lăuda pe credincioși, ca la începutul

Surei Al-Mu'minun, unul dintre primele atribute menționate în relația Sa cu ei este aderența lor la Rugăciune:

„Fără îndoială că izbândesc și sunt fericiți drept-credincioșii, ~ Care sunt smeriți în Rugăciunea lor”

(Surat Al-Mu'minun, 23:1-2)

Importanța rugăciunii este de asemenea demonstrată în multe alte afirmații ale Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ca de exemplu:

„Primul lucru de care robul va da socoteală în Ziua Judecării este Rugăciunea. Dacă ea este bună, restul faptelor sale vor fi bune. Dacă ea este rea, atunci și restul faptelor sale vor fi rele.”

(relatat de At-Tabarani)

Într-adevăr, dacă Rugăciunea este împlinită conștiincios – în sincera pomenire a lui Allah *subhanahu wa ta'ala* și întoarcerea la El, pentru iertare – ea va avea un efect durabil asupra omului. După ce își sfârșește Rugăciunea, inima sa va fi plină de pomenirea lui Allah Preaînaltul; el va fi, în aceeași măsură, plin de teamă și de speranță. După această experiență, el nu va mai voi să schimbe acea stare înălțătoare pentru cea de nesupunere față de Allah Preaînaltul.

Allah *subhanahu wa ta'ala* spune:

„Recită ce ți s-a revelat din

Carte și împlinește Rugăciunea [*As-Salat*]!...”

(Surat Al-'Ankabut, 29:45)

Cu toate acestea, la cei care împlinesc Rugăciunea, găsim unele acțiuni de lenevie, care trebuie aduse în discuție, cum ar fi:

- nu se concentrează la ceea ce spun
- se grăbesc în cursul întregii rugăciuni
- își plimbă privirea prin jur, în timpul rugăciunii
- uită în mod constant numărul de rakaat făcute
- inimile unora îmbrățișează această lume, în timpul rugăciunii, și li se înceteșează mintea
- unii dintre membrii congregației încep cu prosternarea, încă înainte ca imamul să spună «Allahu Akbar»

Să comparăm aceasta cu Rugăciunea înaintașilor noștri:

Datorită privirii sale permanent plecate și a capului său plecat, în Rugăciune, oamenii obișnuiau să creadă că Ar-Rabi'a ibn Khaitham era orb. El a locuit vreme de douăzeci de ani în spațele casei lui Abdullah ibn Mas'ud și, când servitoarea acestuia îl vedea, obișnuia să spună:

„Vine prietenul tău orb.” și Abdullah începea să râdă.

În Bukhari și Muslim, Abu Huraira, *radhi Allahu anhu*, ne spune că:

„Un om a intrat odată în moschee, când Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ședea în apropiere. El s-a rugat două rakaat și apoi a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să îl salute. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi răspunse la salut și apoi spuse: «*Întoarce-te să te rogi, pentru că nu te-ai rugat.*» Așa că omul se întoarce, se rugă două rakaat, ca prima oară, apoi se întoarce și repetă salutul de pace. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, răspunse la salut și apoi spuse: «*Întoarce-te să te rogi, pentru că nu te-ai rugat.*» El, *salla Allahu aleihi wa sallam*, spuse aceasta de trei ori, până ce, după a treia oară, omul spuse: «Pe Cel care te-a trimis cu adevărul, o, Trimis al lui Allah, nu știu mai bine de atât. Învață-mă.» Atunci Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, spuse:

«Când te ridici pentru Rugăciune, spui „Allahu Akbar.” Apoi citești ceea ce îți este ușor, din Coran. Apoi te apleci, până când te simți comod în plecăciunea ta. Apoi te ridici, până când stai drept, în picioare. Apoi te prosternezi, până când te simți comod în prosternarea ta. Apoi te așezi, până când te simți comod așezat. Apoi te prosternezi, până când te simți comod în prosternarea ta. Și faci asta în

întreaga ta Rugăciune.»”

Așa că, să ne întoarcem la Rugăciunea noastră și să o repetăm!

Oare de ce venim la moschee și de ce împlinim Rugăciunea?

Facem asta pentru a împlini porunca Creatorului nostru, *subhanahu wa ta'ala*. Atunci, de ce să pierdem binecuvântarea și răsplata, din cauza unei inimi neatente și a unei mâini scărpinătoare? Concentrarea este sufletul rugăciunii noastre. Concentrarea este fructul credinței noastre... Și totuși, deși cunosc asta, oamenii nu se străduiesc să își perfecționeze Rugăciunea și, de aceea, li se scrie doar o mică parte din ea.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, spunea:

„Cu adevărat, un om va pleca de la Rugăciunea lui și doar o zecime din aceasta i se va scrie, o noime, o optime, o șeptime, o șesime, o cincime, o pătrime, o treime, o jumătate.”

(relatat de Abu Dawud și Tirmidhi)

Uthman ibn Abu Dahshah spunea: „Niciodată nu am sfârșit o Rugăciune, fără ca să mă rog lui Allah să mă ierte pentru greșelile mele din acea Rugăciune.”

Cel care scurtează (schimbă)

Rugăciunea sa este un hoț. Și Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea, într-un hadith autentic:

„«Cel mai rău hoț este acela care fură din Rugăciunea sa.»» Companionii au întrebat: «O, Trimis al lui Allah, cum fură din Rugăciunea sa?» El, salla Allahu aleihi wa sallam, spuse: *«El nu își desăvârșește plecăciunea și prosternarea.»»*

(relatat de Ahmad, Malik și Ad-Darimi)

Din cauza vitezei cu care unii oameni se roagă, ei par niște păsări care ciugulesc. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis ca cineva să „ciugulească în Rugăciune”, precum o cioară.

Omar, radhi Allahu anhu, se adresa, odată, adunării comunității, cu voce puternică, spunând: *„Un om poate îmbătrâni în*

Islam, fără ca el să fi împlinit nici măcar o singură Rugăciune!» Ei întrebară: „Cum așa?” El răspunse: *„El nu își desăvârșește concentrarea, nici umilința, nici atenția sa la Allah Az-Zawwajal.”*

Odată, Ma'ruf Al-Karkhi, rahimahullah, stătea în mijlocul studenților săi, când unul dintre ei spuse altuia: „Te rog, condu tu Rugăciunea Isha.” Acesta acceptă, spunând: „Voi conduce eu Rugăciunea Isha, cu condiția ca tu să conduci Rugăciunea Fajr, în locul meu.” Ma'ruf Al-Karkhi a fost uimit de aceste cuvinte și spuse:

„Pe Allah, dacă tu crezi că vei mai fi în viață la Fajr, atunci, pe Allah, încă nu ți-ai desăvârșit Rugăciunea.”

~ inshaAllah, va continua ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bucură-te de viață

~ tradus de Umm Mariya ~

Bucură-te de abilitățile dăruite!

Aceste abilități, psihologic vorbind, îți provoacă o anumită plăcere, și nu mă refer doar la plăcerea din Viața de Apoi. Mai bine zis, este o plăcere pe care o simți în această viață. Deci, bucură-te de aceste abilități și pune-le în practică cu cel bătrân, cu cel tânăr, cu bogatul, cu săracul, cu cel aflat aproape sau cu cel care este departe! Folosește aceste abilități pentru a te păzi de orice rău care poate să vină din partea lor, cât și pentru a le câștiga dragostea, sau pentru a-i aduce pe calea cea bună!

Ali ibn Al-Jahm era un poet elocvent, beduin. Singura viață pe care o știa era viața din deșert. Califul Al-Mutawakkil era un om foarte puternic. Cei care mergeau în vizită la el se întorceau cu tot ceea ce își doreau.

Într-o zi, Ali ibn Al-Jahm intră în Bagdad, iar cei de acolo i-au spus: „Oricine laudă în versuri pe Calif, este răsplătit cu daruri și onoare.”

Ali se entuziasmă și merse la palatul Califului. Acolo, văzu cum poeții își recitau poeziile în cinstea Califului, iar acesta îi răsplătea în schimb. Al-Mutawakkil era cunoscut atât pentru autoritatea pe care o avea, cât și pentru puterea sa.

Ali a început să-l laude pe Calif, asemănându-l cu un câine, cu un țap, în timp ce ceilalți poeți l-au asemuit cu Soarele, cu Luna și cu munții.

Califul se înfurie, iar gărzile lui au pregătit săbiile, pentru a-i reteza grumazul. Dar, imediat, Califul s-a gândit să îi schimbe personalitatea lui Ali ibn Al-Jahm; și-a dat seama că acest om era din deșert, iar personalitatea și metaforele folosite de el erau în concordanță cu locul său de baștină. Atunci, el a decis și a ordonat să fie găzduit alături de el în palat, să fie tratat cu blândețe și să i se satisfacă toate poftele.

Ali ibn Al-Jahm a gustat câteva dintre aceste recompense, a stat alături de cei mai mari poeți și scriitori ai timpului, vreme de câteva luni.

Într-o zi, Califul și-a adus aminte de Ali ibn Al-Jahm, așa că a trimis după el. Când acesta a venit, el i-a cerut să-i recite ceva. Ali ibn Al-Jahm a început să recite folosind cele mai frumoase și suave cuvinte, asemuindu-l pe rege cu soarele, stelele și sabia, umplând de bucurie inima Califului. Iată cum Califul a fost capabil să schimbe personalitatea lui Ali ibn Al-Jahm!

Cât de des am fost deranjați de comportamentul neplăcut al copiilor sau prietenilor noștri?

Am încercat vreodată să-i schimbăm?

Am reușit să o facem?

Mai mult decât atât, ar trebui să ne schimbăm propria personalitate, înlocuind o față încruntată cu una zâmbitoare, înlocuind furia cu iertarea, și zgârcenia cu generozitatea.

Niciunul dintre aceste lucruri nu este dificil, dar necesită perseverență și fermitate, așa că dați-i drumul!

Oricine citește despre viața Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, își dă seama că cine posedă aceste calități, cu siguranță poate câștiga inima oricui.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, nu a folosit aceste calități doar în fața oamenilor, ci a practicat aceste abilități și în familia sa. Aceeași generozitate pe care o avea în fața oamenilor, o avea și

față de copiii și soțiile sale. Totul era parte din modul lui de a fi, totul era natural. L-a adorat pe Allah *subhanahu wa ta'ala* atât prin modul în care se comporta cu cei din jur, la fel cum Îl adora prin rugăciunile voluntare pe care le făcea. El considera că zâmbetul său era o virtute, bunătatea sa un act de adorare, iar iertarea o faptă bună. Cel care consideră că bunele maniere sunt un act de adorare, va rămâne un om manierat, indiferent de situația în care se află: pe timp de pace, cât și pe timp de război, când îi este foame sau când e sătul, când e sănătos sau bolnav și atunci când e vesel sau este trist.

Câte femei doar au auzit de bunele maniere ale soților lor, cum ar fi răbdarea, generozitatea, grija, dar niciodată nu au avut parte de ele acasă? Câți dintre soți, atunci când sunt acasă, sunt lipsiți de maniere, nerăbdători, bosumflați și blestemă în continuu?

Cât despre Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, acesta spunea:

„Cel mai bun dintre voi este cel care se comportă cel mai frumos cu familia sa. Iar eu mă comport cel mai bine dintre toți cu familia mea.”

(relatat de Tirmidhi și Ibn Majah)

Acum, fiți atenți la comportamentul Profetului, *salla Allahu*

aleihi wa sallam, față de familia sa:

„Al-Aswad ibn Yazida a spus: «Am întrebat-o pe Aisha, radhi Allahu anha, care era comportamentul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, când se afla acasă.» Ea mi-a răspuns: «Avea mare grijă de familia sa, iar când striga la Rugăciune, făcea abluțiunea și pleca să se roage.»”

Același lucru poate fi spus și despre părinți. Cât de des auzim despre oameni care afișează un comportament impecabil în public, dar față de cei care au cele mai multe drepturi să fie generoși, atenți și blânzi cu ei, cum ar fi părinții, soțiile sau copiii, sunt distanți și reci?

Da, cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu familia sa, cu părinții săi, cu servitorii săi, cu soțiile sale, cu copiii săi.

Într-o seară, Abu Layla, radhi Allahu anhu, s-a așezat alături de Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, apoi a venit lângă ei Al-Hasan sau Al-Husayn, așa că

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a ridicat și l-a lipit de abdomenul său. Copilul urină pe abdomenul Profetului. Abu Layla a spus: «Am văzut urina cum se scurgea pe abdomenul Profetului. Așa că am sărit, dar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: „Lăsați-l în pace pe fiul meu. Nu-l speriați.”» Când copilul a terminat de urinat, a cerut apă și a aruncat pe abdomenul său.”

(relatat de Ahmad și At-Tabarani, cu un lanț de naratori autentici)

Priviți cât de minunat era Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam! Încercați să dobândiți asemenea calități minunate! Nu e de mirare că a reușit să cucerească inimile tinerilor și bătrânilor deopotrivă.

Un gând personal...

În loc să căutați în întuneric, încercați să reparați becul!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Dialogul, mijloc de apropiere interumană

~ de Mariam Oana ~

Se poate observa că societatea actuală este dominată de materialism și de un puternic sentiment de egoism, care s-a instalat în ființa umană, făcând-o atât de mică, încât devine aproape invizibilă, transformând-o într-o persoană pentru care pe primul plan se află instinctele și dorințele individuale și pentru care orice relație cu restul oamenilor se estompează. Sufletele oamenilor sunt, tot mai mult, pline de sentimente de intoleranță, de ură, de dorința de a realiza ceva în plan material, fapt care ne îndepărtează de esența societății și de tot ceea ce era considerat, odată, pur și profund, precum toleranța, dragostea, devotamentul și sacrificiul de sine pentru binele celui de lângă noi.

Nu există nicio îndoială asupra faptului că este nevoie din ce în ce mai pregnant de existența unui dialog între culturi și civilizații, de existența unor punți de legătură între oameni aparținând unor locuri diverse, astfel încât să se poată ajunge la pace și toleranță, pentru a transforma lumea în care trăim într-un loc

plin de dragoste și de înțelegere.

Dialogul are un rol esențial în viața noastră, el reunește oamenii și creează legături puternice între noi. Este modalitatea prin care oamenii se pot apropia unii de alții, pot îndepărta anumite bariere existente; este mijlocul prin care cel de lângă noi poate fi înțeles și prin care acesta poate să ne înțeleagă și, astfel, să ne cunoască concepțiile și valorile; este modalitatea prin care să descoperim idealurile și valorile comune.

Astfel, putem numi *dialog* orice activitate care are în centrul său ființa umană. Islamul a îndemnat oamenii la dialog, la comunicare și a dorit ca cel care participă la o discuție să o facă într-un mod constructiv, astfel încât să creeze legături dominate de dragoste și toleranță. Allah subhanahu wa ta'ala a oferit oamenilor vorbirea cea limpede, pentru ca ei să caute mulțumirea lui Allah Preaînaltul și să aducă laudă și mulțumire numai Lui, Unicul, astfel încât ei să poată dobândi răsplată în Viața de Apoi:

„Cel Milostiv [*Ar-Rahman*] ~
L-a învățat [pe om] Coranul, ~ El

I-a creat pe om ~ Și I-a învățat pe el vorbirea limpede.”

(Surat Ar-Rahman, 55:1-4)

Fiecare este răsplătit pentru sinceritatea și bunătatea intenției sale. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Faptele se judecă după intenții.”

(relatat de Bukhari, Muslim și Abu Dawud)

În acest mod, intenția cu care drept-credinciosul realizează un anumit act este mai importantă decât fapta în sine, iar cel care face un lucru bazat pe bune intenții va învinge orice obstacol, chiar dacă alții îl vor considera învins. De aceea, atunci când credinciosul începe o conversație cu cei din jurul său, trebuie să dorească mulțumirea și încuviințarea lui Allah subhanahu wa ta'ala și aducerea înțelegerii și a împăcării cu cei din jur, trebuie să depună toate eforturile ca dialogul să deschidă porțile păcii și ale bunelor relații atât acasă, cât și cu restul lumii. El nu trebuie să uite că orice cuvânt rostit îl poate apropia de primirea unei răsplăți mari în Viața de Apoi, inshaAllah, sau, dimpotrivă, poate aduce pedeapsa lui Allah subhanahu wa ta'ala. Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Allah nu pedepsește pentru lacrimi și suferință, dar pentru asta pedepsește.» Și a

arătat spre vârful limbii sale.”

(relatat de Bukhari)

Musulmanii credincioși trebuie să aibă întotdeauna grijă la modul în care comunică cu cei din jur; trebuie să asculte cu atenție și să își exprime propriile opinii cu multă atenție și răbdare. Ei trebuie să se ghideze după cuvintele luminate ale Coranului cel Sfânt și ale Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care aduc răspunsuri durabile la mii și mii de întrebări. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Aceasta este Cartea, cea fără îndoială; Ea este Călăuză pentru cei smeriți.”

(Surat Al-Baqara, 2:2)

Important este să cunoaștem izvoarele care stau la baza religiei noastre asemenea unor torțe, care ne luminează și ne îndrumă pe calea cea dreaptă și să știm să le folosim, astfel încât să alungăm prejudecățile și să creăm legături puternice cu cei din jurul nostru. Allah subhanahu wa ta'ala a trimis Profetii, aleihum sallam, și a revelat Cartea cea Sfântă, Coranul, arătând Compasiunea Sa pentru oameni și toate binecuvântările Sale. Coranul și Sunnah Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, sunt izvorâte în spiritul dragostei, toleranței și a dialogului, în sensul întâlnirii dintre oameni și a împărtășirii gândurilor și sentimentelor. Inimile musulma-

nilor mumini ar trebui să revendice toate aceste virtuți, astfel încât să poată insufla celor din jur caracteristicile esențiale ale Islamului, să transmită mesajul dragostei, folosindu-se întotdeauna de darul convingerii prin intermediul cuvântului blând și înțelept, așa cum Allah subhanahu wa ta'ala spune în Coranul cel Sfânt:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum este mai frumos! Domnul tău este mai bine știutor al celor care s-au abătut de la calea Sa și El este mai bine știutor al celor care sunt bine călăuziți.”

(Surat An-Nahl, 16:125)

Drept-credincioșii caută îmbunătățirea relațiilor interumane prin comunicarea în spiritul blândeții și al bunătații cu toți cei din jur. Fiecare trebuie să acționeze după menirea și statutul său; numai astfel impactul și efectul mesajului transmis sunt puternice și mesajul ajunge la inima celor care ascultă, având eficiența dorită.

Fiecare trebuie să își bazeze orice conversație pe sinceritate, pe rațiune și pe o dreaptă judecată, indiferent de situația în care este pus, după cum este scris în Sfântul Coran:

„(...) Iar când spuneți ceva, fiți drepti, chiar când este vorba de o rudă apropiată și țineți-vă

legământul față de Allah! Acestea vi le-a poruncit [Allah], poate că voi vă aduceți aminte!”

(Surat Al-'An'am, 6:152)

Musulmanii mumini își păstrează calmul și nu ripostează atunci când le sunt adresate cuvinte jignitoare. Credincioșii nu răspund vorbelor grele și nici purtării mai puțin cuviincioase, ci caută să păstreze puritatea propriei purtări și să aibă o atitudine demnă în fața celorlalți. Ei nu trebuie să răspundă urii cu ură și insultelor cu insultă, ci să fie fără mâini în fața celor care lovesc și fără glas în fața celor care jignesc; ținând cont de faptul că acei oameni care adresează astfel de cuvinte sunt oameni temători, care se îndoiesc de trăinicia propriilor lor trăiri și care au o credință slabă. Atitudinea drept-credincioșilor este determinată de puterea și de tăria credinței lor. Musulmanii mumini caută doar mulțumirea lui Allah subhanahu wa ta'ala, care îndeamnă la îndepărtarea de cei care sunt potrivnici, cunoscând faptul că orice faptă de pe acest pământ cântărește greu în Ziua Judecății, când fiecare va fi răsplătit după ceea ce a înfăptuit:

„Iar când aud ei vorbele grele, se îndepărtează de ele și zic: «Noi avem parte de faptele noastre și voi aveți parte de faptele voastre! Pacea asupra voastră!

(87) Noi nu-i căutăm pe cei proști!
(88)»”

(Surat Al-Qasas, 28:55)

Explicația numerelor din paranteză:

87) Formulă de salut, rostită ca semn al îndepărtării de cei ignoranți, care rostesc astfel de vorbe.

88) Nu dorim împrietenirea cu ei sau să ne certăm cu ei.

De asemenea, Allah subhanahu wa ta'ala spune în Coranul cel Sfânt:

„Acea care nu fac mărturie mincinoasă și dacă trec pe lângă clevetiri, trec cu vrednicie.”

(Surat Al-Furqan, 25:72)

Astfel, oamenii credincioși nu răspund în același mod în momentul în care li se adresează cuvinte grele și jignitoare. Ei trebuie să își înăbușe în interior furia pe care acestea le provoacă, ca și cum nu ar avea limbă cu care să riposteze, oricât de greu ar fi de realizat acest lucru. În acest fel, ei își arată adevăratul caracter, care este în acord cu cuvintele lui Allah Preaînaltul, care îndeamnă la răbdare:

„Rabdă ceea ce ei spun (115) și înalță laudă Domnului tău; înainte de răsăritul soarelui, înainte de asfințitul lui și în ceasurile nopții laudă-L și la cape-

tele zilei, poate că astfel vei fi tu mulțumit!”

(Surat Ta-Ha, 20:130)

Explicația numărului din paranteză:

115) Vorbele de batjocură și minciuna.

Musulmanii credincioși se îndepărtează de orice fel de faptă care nu le face cinste și nu răspund vorbelor grele cu altele asemenea, pentru că ei știu că un om puternic este cel care știe să își stăpânească mânia și care trece peste greșelile celor din jur, oricât de greu ar fi acest lucru.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu este puternic cel care se luptă, ci cel care se stăpânește la supărare.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Drept-credincioșii trebuie să urmeze îndemnul pe care Profetii, aleihum sallam, le-au lăsat ca moștenire și să se poarte cu bunătate și toleranță și să utilizeze vorbe cuviincioase, chiar și cu cei care nu cred în ceea ce ei cred, să nu fie dominați de furie și nici să nu se angajeze în argumente. Când Moise, aleihi sallam, a fost trimis la Faraon, Allah subhanahu wa ta'ala i-a poruncit să se poarte cu blândețe, să arate toleranță pentru orice

acțiune și să se adreseze cu vorbe blânde:

„Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!”

(Surat Ta-Ha, 20:44)

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a interzis vorbele grele, pentru că acestea sunt izvorâte din necredință și ele nu fac altceva decât să dea naștere dușmăniei. Ele sunt semne ale ignoranței și ale nechibzuinței.

Ibn Mas'ud, *radhi Allahu anhu*, a relatat că Trimisul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

„Un credincios nu batjocorește, nici nu înjură, nu ocărăște și nici nu vorbește necuviincios.”

(relatat de Tirmidhi)

În comunicarea cu cei din jur, drept-credincioșii trebuie să țină cont de faptul că dialogul este bazat pe libertate și pe voință proprie; nicio idee nu poate fi impusă celui alt. În dialog, trebuie respectată identitatea culturală și ideologică a celui alt, numai astfel putând conduce pașii noștri spre pace, dreptate și înțelegere. Islamul susține existența dialogului chiar și cu cei care nu cred în cuvintele revelate de către Allah Preaînaltul Profetului nostru, *salla Allahu aleihi wa sallam*, iar musulmanii nu trebuie să uite că ei sunt agenți ai blândeții și a milosteniei, pe care trebuie să le

arate prin întreg comportamentul lor și prin modul în care comunică cu toate persoanele cu care intră în contact.

În discuțiile cu necredincioșii, trebuie să ne purtăm cu toleranță și cu răbdare și să căutăm numai aspectele comune, care pot să ne apropie unii de alții. Trebuie evitat tot ceea ce ar putea să ne dezbină și trebuie să observăm că principalul nostru punct comun este reprezentat de Divinitate, așa cum scrie în Coranul cel Sfânt:

„Spune: «O, voi, oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah.» Apoi, dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: «Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!»”

(Surat 'Al-'Imran, 3:64)

Față de necredincioși, ne este interzis să ne purtăm cu violență, atât timp cât ei nu sunt asupritori. În momentul în care chemarea la credință a fost respinsă, musulmanii trebuie să continue să respecte decizia necredincioșilor, dar să nu se amestece cu aceștia; drept-credincioșii urmează calea pe care ei înșiși au ales-o și acceptat-o ca unica adevărată, plecându-se în fața lui Allah Preaînaltul, Unicul Demn de Laudă și ei îi vor lăsa și pe ceilalți

să urmeze propriul drum, pentru că nu există silire la credință. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Spune: «O, voi, necredincioși! ~ Eu nu ador ceea ce voi adorați ~ Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu, ~ Nici adorarea mea nu este asemenea adorării voastre, ~ Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele! ~ Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!»”

(Surat Al-Kafirun, 109:1-6)

Alhamdulillah, suntem urmași ai unei civilizații în care toleranța, dragostea și dialogul dominau întreaga societate și, cu voia și cu ajutorul lui Allah subhanahu wa ta'ala, problemele care astăzi generează discuții în contradictoriu și conflicte între diversele popoare își vor găsi rezolvarea, atât timp cât noi ne vom deschide inimile cu dragoste și compasiune către toți cei din jurul nostru.

Pentru ca acest lucru să fie posibil, trebuie ca fiecare dintre noi să fie conștient că schimbarea provine din noi înșine și că, așa cum ne purtăm cu cei din jurul nostru, așa și aceștia se vor comporta cu noi:

„(...) Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voiește un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Și ei nu au în locul lui Allah niciun alt ocrotitor.”

(Surat Ar-Ra'd, 13:11)

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne lumineze mințile și inimile în spiritul dragostei, toleranței și dialogului și să ne dea înțelepciunea de a schimba, puțin câte puțin, universul nostru interior, astfel încât să ne putem apropia mai mult unii de ceilalți!

Ameen!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Fericirea poate fi doar o iluzie

~ tradus de Mariam Oana ~

A fost odată un rege care a prezentat regatului său cea mai prețioasă comoară a sa, fiica lui. Aceasta avea un colier foarte scump, care era lucrul cu care se mândrea cel mai mult. Însă acest colier de nestemate a fost furat, iar toată lumea din regat l-a căutat pretutindeni, nimeni neputându-l găsi.

Regele a cerut poporului său să-l caute, oferind o recompensă considerabilă oricui l-ar fi găsit și l-ar fi adus înapoi posesoarei sale.

Într-o zi, un om se îndrepta spre casa lui, trecând printr-o zonă în care se construia foarte mult. În preajma acestui loc, se afla un râu a cărui culoare nu mai putea fi distinsă din cauza murdăriei și care mirosea nespuse de urât. Mergând de-a lungul acestuia, omul a văzut ceva strălucind în apă și, cu mare uimire, a constatat că acel lucru strălucitor nu era altceva decât colierul de nestemate mult căutat. De aceea, a hotărât că trebuie neapărat să îl recupereze din apa murdară, pentru a putea obține recompensa promisă.

Astfel, el a băgat mâinile în apa cea murdară și a apucat bijuteria, însă, când să o ridice, a observat că, din nefericire, aceasta i-a scăpat printre degete. Uitându-se din nou, cu mai mare atenție, a observat că obiectul dorit se afla în același loc. În încercarea de a îl recupera, omul a intrat cu picioarele în râu, murdărindu-și, astfel, și hainele. A băgat mâinile în apă și a apucat bijuteria, trăgând-o afară cu toată puterea. Însă, surpriză, nici de această dată nu a reușit să aducă la suprafață obiectul mult dorit. Omul a ieșit afară din apă, plimbându-se în sus și în jos pe malul râului, simțindu-se tare nefericit.

Uitându-se din nou înspre râu, a observat că bijuteria era exact în același loc. Adunându-și toate forțele, bărbatul a hotărât că de data aceasta trebuie neapărat să reușească să aibă în mâinile sale obiectul prețios. Astfel, el s-a aruncat direct în apele râului, nemaipăsându-i de faptul că întregul său trup se va murdări din cauza aceasta.

În apă, a căutat pretutindeni, însă, cu toate acestea, nu a reușit

deloc să găsească bijuteria, cu toate că o vedea foarte clar strălucind în fața sa. De această dată, el a devenit cu adevărat foarte nedumerit, neînțelegând ce anume se petrece. Bărbatul, mai apoi, a înțeles că, deși colierul de nestemate era atât de aproape, el nu putea să îl obțină, astfel încât să poată obține recompensa promisă.

În acest timp, un alt bărbat, care se plimba la rândul său pe malurile râului, a observat prezența celeilalte persoane, precum și tristețea sa și a întrebat care este cauza acestei supărări. Temându-se că acesta va lua pentru sine bijuteria pentru a obține el însuși recompensa, primul bărbat a refuzat să spună cauza tristeții și a nedumeririi sale. Însă, cel de al doilea bărbat, milos, l-a întrebat din nou ce s-a întâmplat, promițându-i că tot ceea ce el îi va spune, va rămâne secretul lor.

Atunci, primul bărbat a prins un pic de curaj și a decis să se încreadă în proaspătul venit. Astfel, el i-a povestit despre colierul aflat în râu și despre faptul că oricât de mult s-a străduit, de fiecare dată colierul i-a scăpat printre degete și nu a putut nici-cum să intre în posesia acestuia. Noul-venit a reflectat puțin, apoi i-a recomandat bărbatului să privească în sus, printre crengile copacilor și nu în râul cel murdar.

Într-adevăr, privind către copacul cel mai apropiat, a observat agățat printre crengile acestuia colierul. În tot acest timp, el încercase să prindă doar o reflecție a obiectului adevărat, doar o iluzie.

Morala

Fericirea materială este asemenea râului murdar, este doar o reflecție a adevăratei fericiri, pe care o putem găsi doar în viața spirituală.

Nu vom putea niciodată să câștigăm fericirea, indiferent cât de mult ne-am strădui, dacă eforturile noastre se îndreaptă doar către câștigurile materiale. În locul acestui fapt, ar trebui să căutăm mulțumirea lui Allah subhanahu wa ta'ala, care este unica sursă a adevăratei fericiri.

Fericirea spirituală este singura care ne poate satisface toate dorințele în mod complet și care ne poate împlini ca persoane, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Omul trebuie să aibă un comportament exemplar în această lume, pentru că el nu trebuie să uite că această viață este una trecătoare și că tot ceea ce contează este fericirea din Viața de Apoi, de care trebuie să se îngrijească permanent, cât timp se află pe acest pământ.

Imam Ali, radhi Allahu anhu,
a spus:

„Fericit este omul care păstrează vie în mintea sa Viața de Apoi, care își amintește de Ziua Judecării prin toate faptele sale, care duce o viață liniștită și care este mulțumit cu tot ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala i-a rezervat pentru această viață.”

Astfel, omul este singurul care alege ce cale să urmeze; el singur își poate câștiga fericirea

atât în această lume, cât și în Viața de Apoi, prin tot ceea ce face. Allah subhanahu wa ta'ala promite o viață bună pentru toți cei care fac fapte bune, așa cum scrie și în Sfântul Coran:

„Pe cel care face o faptă bună - bărbat sau femeie- și este credincios îl vom răsplăti Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.”

(Surat An-Nahl, 16:97)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Educația copilului în spirit islamic

(partea a doua)

~ de Gabriela Gharabli ~

Coranul și copilul

Coranul este codul religios și juridic, moral și social, invocând direct educația copilului.

Analiza globală

Iată câteva versete coranice care fac referire directă la copil, pe care le putem clasifica în 3 categorii:

1. Versetele care enunță principiile generale de protecție, asistență asupra omului, a dezvoltării normale; sănătatea morală și fizică:

„Și a zis Avram: «Doamne, fă această țară un loc sigur și ferește-mă pe mine și pe fiii mei să nu-i adorăm pe idoli»”

(Surat Ibrahim, 14:35)

„Spune: «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit [cu adevărat]: Să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vom

da cele de trai, atât vouă cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse; nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept!» Acestea vi le-a poruncit [Allah]; poate că voi veți pricepe!”

(Surat Al-'An'am, 6:151)

„Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și voastră. Omorârea lor este un păcat mare!”

(Surat Al-Isra', 17:31)

2. Versete coranice care enunță îndatoririle copiilor față de părinți:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte, căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!”

(Surat An-Nisa', 4:36)

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. ~ Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Doamne, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!»”

(Surat Al-'Isra', 17:23-24)

„Noi l-am povățuit pe om să facă bine părinților săi, mama lui l-a purtat [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani, [așadar]: «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea! ~ Dar dacă se străduiesc ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate, dar urmează calea aceluia care se întorc la Mine, căci apoi la Mine este întoarcerea și Eu vă voi vesti ceea ce ați făcut!»”

(Surat Luqman, 31:14-15)

3. Versetele care fixează drepturile și obligațiile părinților, respectiv responsabilitățile tatălui față de soția însărcinată, sau a mamei care alăptează.

„Mamele [divorțate] îi alăptează pe copiii lor doi ani încheiați, pentru cei care voiesc să se împlinească timpul alăptării. Iar tatălui îi revine datoria de a asigura întreținerea și îmbrăcăminte după cuviință, căci niciunui suflet nu i se impune decât atât cât îi stă în putință. Nici mama nu poate fi păgubită în ceea ce-l privește pe copilul ei, nici tatăl în ceea ce-l privește pe copilul lui. Asemenea și pentru moștenitor. Dacă amândoi [părinții] se învoiesc la înțărcare după ce se sfătuiesc, nu vor avea păcat. Iar dacă voiți să aveți doică pentru copiii voștri, nu aveți niciun păcat, dacă plătiți ceea ce aveți de dat, după cuviință. Și să fiți cu frică de Allah și să știți că Allah este Cel care Vede [*Basir*] ceea ce faceți!”

(Surat Al-Baqara, 2:233)

„Lăsați-le să locuiască acolo unde locuiți voi, după mijloacele voastre, și nu le faceți nicio daună, ca să le faceți să trăiască strâmtorate! Iar dacă ele sunt îngreunate, atunci îngrijiți de ele până nasc și dacă alăptează [copii născuți] de la voi, atunci dați-le lor simbria lor și sfătuiți-vă între voi [în această privință], așa după cum se cuvine! Iar dacă aflați voi greutăți, atunci îl va alăpta pe el alta.”

(Surat At-Talaq, 65:6)

De asemenea, există versete

referitoare la copiii orfani, care definesc relațiile cu ei, educația și luarea lor în grijă, precum și gestionarea averii lor.

„Și nu vă apropiați de averea orfanului, decât pentru ceva și mai bun [pentru ea], până ce el ajunge la vârsta bărbăției! Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!”

(Surat Al-'Isra', 17:34)

„Și dați orfanilor bunurile lor și nu-l schimbați pe cel rău cu cel bun. Și nu mâncați bunurile lor împreună cu bunurile voastre, căci aceasta este un mare pacat! ~ Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepti cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei – două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu veți fi drepti [cu ele], atunci [luați] una singură, sau ceea ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația] care va da cea mai mică putință de a purcede nedrept. ~ Și oferiți femeilor zestrea de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere! ~ Și nu încredințați celor nepricepuți averile voastre, pe care Allah le-a făcut pentru voi mijloc de trai, ci hrăniți-i din ele, îmbrăcați-i și spuneți-le lor vorbe cuviincioase! ~ Cercați-i pe orfani până ce ei ajung la vârsta căsătoriei și dacă simțiți la ei judecată sănătoasă,

încredințați-le bunurile lor! Nu le cheltuiți, risipindu-le cu nechibzuință, înainte ca ei să se facă mari! Cel care este înstărit să fie cumpătat, iar cel care este sărac să cheltuiască după cuviință. Iar atunci când le încredințați bunurile lor, să fie de față și martori, și Allah este de ajuns, pentru a ține socoteală.”

(Surat An-Nisa', 4:2-6)

„Și să știți că bunurile voastre și copiii voștri nu sunt decât o încercare și că la Allah se află răsplată mare.”

(Surat Al-'Anfal, 8:28)

În cele din urmă, Surah cu cea mai mare concentrație de versete cu privire la educația copiilor este Surah 31, intitulată Surat Luqman, după numele unui înțelept legendar, un descendent al lui Avram (Ibrahim), aleihi sallam. Deci, prima lecție pe care i-o dă fiului său este de a face un cult pur, numai lui Allah subhanahu wa ta'ala. Aici se pot citi spusele lui Allah subhanahu wa ta'ala, în abordarea ființei umane:

„Și i-a zis Luqman fiului său, sfătuindu-l pe el: «O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtași este fărădelege mare!» ~ Noi l-am povățuit pe om [să facă] bine părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar

înțarcarea lui a fost după doi ani, [aşadar]: «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea! ~ Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume cu dreptate, dar urmează calea aceluia care se întorc la Mine, căci la Mine este întoarcerea și Eu vă voi vesti ceea ce ați făcut!»”

(Surat Luqman, 31:13-15)

Apoi, părintele își mustră copilul, să fie cu teamă de Allah Preaînaltul:

„O, fiul meu! De ar fi [ceva] de greutatea numai a unui bob de muștar și s-ar afla ascuns într-o

stâncă, în ceruri sau în pământ, Allah îl va scoate la iveală, iar Allah este Binevoitor și Bineștiutor [Latif, Khabir]! ~ O, fiul meu! Împlinește Rugăciunea [As-Salat], poruncește fapta bună, oprește de la ceea ce este urât și rabdă ceea ce vine asupra ta, căci aceasta este dintre lucrurile hotărâte [de Allah]! ~ Nu te întoarce de la oameni și nu păși pe pământ cu semeție, căci Allah nu-l iubește pe cel trufaș și mândru! ~ Fii cumpătat în mersul tău și scoboară glasul tău, căci cel mai urât dintre toate este glasul măgarului!”

(Surat Luqman, 31:16-19)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va urma ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Cum am îmbrățișat Islamul

~ de Alexandra Puriș ~

Povestea mea nu știu cât e de comună cu a altor fete, însă un lucru este cert: de mic copil mi-a plăcut istoria Egiptului antic, visul meu cel mai mare fiind să devin arheolog și să lucrez în domeniu. Însă, pe măsură ce am crescut, am realizat că istoria nu este punctul meu forte și, încet-încet, am lăsat cercetările la o parte.

Cam în perioada liceului, am aflat pentru prima dată de Islam, mai exact în momentul în care au fost atentatele din 11 septembrie. Până în momentul respectiv, nu auzisem niciodată despre Islam, nu văzusem niciun musulman. Și trebuie să recunosc, eram intrigată. De ce toată lumea ataca Islamul?

Am început să caut cărți, dar unele prezentau Islamul foarte urât, aducând Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, acuzații foarte grave. Dar nu m-am dat bătută. Îmi spuneam ok, dacă Islamul este atât de rău, de ce îl mai atacă lumea cu așa ardoare?

Marea problemă era că nu știam niciun musulman/musulmană (și chiar dacă văzusem o tâ-

nără cu hijab, nu avusesem curajul să o abordez) și nici nu știam unde există vreo moschee. Dar tot nu m-am dat bătută.

La vreo 4 ani după ce am citit pentru prima dată despre Islam, am reușit să intru în contact cu fete musulmane din România. Fusesse un pas important, dar tot nu eram fericită. Voiam să știu mai mult, să citesc.

În vara anului 2009, am ajuns și eu la moschee, am primit cărți, mi-am făcut prietene și, încet-încet, am început să citesc despre adevăratul Islam. Pe măsură ce citeam, îmi dădeam seama că Islamul se pliază pe ceea ce credeam eu și pe ceea ce era în sufletul meu.

Țin să menționez că de mic copil am crezut în existența lui Dumnezeu, dar, o perioadă, nu îmi pusesem nicio întrebare în legătură cu Creștinismul. În perioada liceului, sau, mai exact, în momentul în care a apărut romanul «Codul lui DaVinci», am început să fiu mai atentă la istoria Creștinismului și la felul în care se poartă preoții. Ce m-a șocat, a fost scandalul care a fost făcut pe

baza romanului mai sus menționat. Trebuie să recunosc, l-am citit, dar l-am luat ca un roman. Nimic mai mult. Și mă întrebam: de ce este un așa de mare scandal în privința aceasta? În fond, credința fiecăruia e în suflet și nu se poate schimba datorită unui roman. De aceea, am început să fiu mai atentă și să fac legături.

Încet-încet, am realizat că în Evul Mediu, biserica era foarte bogată, că doar preoții sau călugării știau să scrie și că, înainte de apariția tiparului, doar ei copiau și multiplicau Biblia. Cum orice om este supus greșelii, se puteau omite lucruri, din greșeală sau intenționat, pentru a obține, astfel, averi. Acesta a fost momentul în care am realizat că Islamul are o cu totul altă viziune și că lucrurile care nu îmi plăceau la Creștinism erau clare în Islam.

Și atunci, de ce am continuat cu Creștinismul? Voiam să știu mai multe despre Islam. Dar, așa cum îmi spunea o prietenă, „toată viața învățăm”.

Îmi era frică de reacțiile părinților mei, mai ales că tata e alcoolic și nu voiam să o las pe mama singură. Deși căutam tot felul de scuze ca să nu mă convertesc, am continuat să citesc și să fiu foarte convinsă că nu există nimic rău în el.

Ceea ce m-a făcut să îmi doresc să mă convertesc a fost o

vacanță de o săptămână în Egipt. Acolo am avut ocazia să văd oameni rugându-se în diferite locuri, fără să le pese cine îi vede, am avut ocazia să văd oameni trăind destul de sărăcăcios, dar mulțumiți de ceea ce aveau. Erau așa de calmi și atât de fericiți, că în momentul în care m-am întors în țară, mi-am spus că vreau și eu așa ceva.

Evident, la întoarcerea acasă, a urmat șirul de scandaluri și deprimări, nu mai dădeam atenție Islamului. Când lucrurile au început să se calmeze, mă cam depărtasem de Islam. Dar, încet-încet, datorită unei prietene căreia îi voi fi veșnic recunoscătoare, am început să mă întorc la Islam și să citesc.

Până când, într-o zi, am mers cu o prietenă musulmană la moschee și, după aceea, la o plimbare și mă întreba de ce nu mă convertesc, care sunt motivele.

După o lungă perioadă de timp în care am cercetat Islamul și m-am luptat cu demonii interiori, în sfârșit, a sosit momentul și am luat hotărârea să spun «Sheheda», alhamdulillah. Am spus-o în primă fază cu ea, la telefon, pentru ca mai apoi, următoarea vineri, să o spun la moschee, cu alte fete ca martori.

Trebuie să recunosc că, încă de la început, lucrurile au început

să se schimbe; adică, dacă la început, plângeam când tata venea beat, acum parcă nu îl mai auzeam. Dar mă simt foarte calmă și parcă, în sfârșit, am și eu ceva doar al meu, pe care nu poate să mi-l ia nimeni.

Încă nu am spus părinților că sunt musulmană, mai mult de frica reacției tatălui meu, dar nu îmi pare rău. Alhamdulillah că am

văzut *Lumina* și nu vreau să dau niciodată înapoi. Și chiar dacă mă rog pe ascuns, mă simt împlinită, alhamdulillah.

Nu regret și nu voi regreta niciodată pasul pe care l-am făcut!

Allahu Akbar!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mesajul divin pentru a fi mai buni

~ de Ahmed Jaber ~

Pe noi, oamenii, ne-a creat Bunul Allah cu tot ceea ce ne trebuie în mâinile noastre: „muncim ca să trăim, de ce nu?!...” Munca este o poruncă a lui Allah Preaînaltul, ne înobilează sufletul și conștiința, iar noi rămânem așa până la sfârșitul vieții, când deschidem mâinile și plecăm fără să luăm nimic.

Mesajul divin este transmis la fiecare naștere a unui copil, indiferent de culoarea sau de naționalitatea lui. Nu contează dacă el este alb sau negru, slab sau gras, american sau palestinian, român sau rus, sărac sau bogat; acesta se naște cu mâna strânsă, pentru ca la plecarea din această lume să fie cu mâna întinsă... De ce?! Pentru că Bunul Allah a dorit să înțelegem că în mâinile noastre se află tot ceea ce este bun: la naștere, prin strigătul nevinovat, copilul nou-născut le transmite părinților săi și tuturor celor care au participat la venirea lui pe lume un mesaj important:

„Nu vă fie teamă că am venit în lumea aceasta ca să vă

mănânc pâinea voastră, eu am venit cu tot ce am nevoie în mâna mea; prin munca mea o să-mi câștig existența.”

Însă, la plecarea sa de pe acest pământ, omul trecut în ne-ființă declară tuturor celor din jur și celor apropiați:

„Oameni buni, să nu vă speriați că am plecat cu ceva din tot ce am adunat în viață; am construit și v-am lăsat vouă tot. Așa cum am venit pe această lume, așa am și plecat.”

Acest mesaj pe care Allah Preaînaltul ni-l transmite, în esența lui ne învață să fim buni și generoși, nicidecum zgârșiți și lacomi, pentru că tot ceea ce este material rămâne pe pământ, iar noi plecăm doar cu credința și sufletul purificat; așa cum, de exemplu, nici Faraon sau Onasis n-au avut cum să ia nimic cu ei când au trecut în neființă.

Așa cum am venit pe această lume, fără nimic, așa vom și pleca.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Gânduri de la un creștin

~ de Mara Tudor ~

Cu ceva vreme în urmă, m-am întâlnit cu o veche prietenă din copilărie, împreună cu soțul ei. Întâlnirea având loc într-un mall, am început prin a ne plimba prin magazine și a face diverse comentarii referitoare la produsele expuse spre vânzare. După o vreme, osteniți, ne-am retras la o masă dintr-o cofetărie, spre a ne reface forțele cu o înghețată și un suc. Prietena mea și cu mine am început să depănăm amintiri comune, din copilăria și tinerețea noastră. Ea mi-a povestit despre perioada petrecută în Iordania și a menționat faptul că s-a convertit la Islam. Am aflat atunci că și soțul ei este musulman și că este inginer mecanic.

Probabil că uimirea mea și a soțului meu le-a atras oarecum atenția. Ne-au întrebat dacă avem anumite reticențe în privința faptului că noi suntem creștini, iar ei musulmani. Le-am răspuns că eu consider că prietenia este un sentiment care sparge toate barierele religioase care îi desparte în mod artificial pe oameni.

Cum informațiile mele despre dogma și practicile religioase din

Islam erau destul de sumare, mare parte luate din mass-media și, deci, destul de deformatate (de aceasta aveam să mă conving în urma datelor ce au rezultat de pe urma discuției noastre), am canalizat, astfel, discuția noastră pe tema datelor comparative dintre cele două religii monoteiste – Islamul și Creștinismul.

Am vorbit despre trinitate și despre locul și rolul lui Isus în cele două religii și în istoria omenirii. Ne-am ascultat cu atenție unii pe alții, ne-am făcut cunoscute punctele de vedere și ne-am acceptat opiniile, chiar dacă uneori erau divergente. Totuși, la final, am ajuns la un punct de vedere comun, în ceea ce privește Unicitatea lui Dumnezeu.

Printre altele, am vorbit și despre prezența și numărul mereu în creștere al musulmanilor din România și am putut afla, cu această ocazie, că o echipă de femei musulmane române, din întreaga lume, editează o revistă online, numită *Annisaa* (Femeia).

Atât de frumos mi-au vorbit cei doi prieteni despre ea, încât curiozitatea m-a făcut să o caut și

să o citesc. Am fost plăcut impresionată de modul în care este realizată, atât din punct de vedere redacțional, cât și ca realizare grafică. Culori frumoase, poze excepționale, dar, mai ales, articole foarte interesante, pe teme foarte variate.

M-au atras subiectele legate de sănătate, psihologie, spiritualitate, modă, rețete culinare și, nu în ultimul rând, colțul gândurilor. M-a impresionat poezia „Mama m-a învățat”, scrisă de domnul Ahmed Jaber, purtătorul de cuvânt al Clubului Româno-Arab de Cultură și Presă. Mi-au rămas în minte ultimele versuri, care spun:

„M-a învățat... să dăruiesc... să iubesc... și să iert... Iubitor și prietenos, pentru a fi totul bine... Te iert... așa cred că e mai bine...”

Această poezie mi-a descris rolul pe care îl am eu în relația cu părinții. Versurile m-au făcut să înțeleg mai bine relația dintre mine și părinți și iubirea pe care trebuie să le-o dăruiesc ca o recompensă și o dovadă de iubire pe care o merită pentru toate sacrificiile pe care ei le-au făcut pentru mine.

Din articolele citite a rezultat rolul important al femeii în societatea islamică, acela de educator și formator al noii generații, precum și acela de factor de echilibru în relația de familie.

Cred că viața este o școală menită a ne învăța lecția iubirii, a înțelepciunii, a iertării și a dăruirii. Fericirea se măsoară în clipe și momente ale vieții, nu în zile și ani. În general, bucuriile mărunte și simple sunt preferabile celor de ordin material. Zâmbetul unui copil, culoarea unei flori, frumusețea naturii, întâlnirea cu cei dragi sau o vorbă bună, spusă la momentul potrivit, pot face minuni în viața oamenilor.

Dacă o mică parte dintre gândurile mele au atins ușor inima celorlalți... înseamnă că barierele între religii pot fi atenuate și am putea să ne înțelegem mai bine unii cu alții (creștini, musulmani, evrei), indiferent de naționalitate și rasă.

Noi, românii, privim Crucea de pe Caraiman și Sfinxul, voi, Piramidele și miracolul de la Petra. Noi avem brazii și stejarii pădurilor, voi portocalii și palmierii. Voi simțiți parfumul florilor de portocal, noi mirosul subtil al lăcrămioarei. Voi vă bucurați pe ritmuri orientale, noi dansăm Călușarii și Perinița. Voi ascultați cântece orientale, noi, fermecatul nai al lui Zamfir. Voi citiți cele *1001 de nopți*, noi avem basmele cu Ilene Cosânzene și Feți-Frumoși. Noi admirăm Masa Tăcerii, Poarta Sărutului și, nu în ultimul rând, Coloana Infinitului, voi minaretele dantelate. Voi vă rugați în mos-

chei mărețe, noi în biserici și mănăstiri străvechi. Câte diferențe și, totuși, în toate există scânteia de dumnezeire!...

Oamenii se bucură, plâng și, mai ales, se roagă la același Dumnezeu, fie în marea Moschee Albastră sau în Catedrala Sfântul Petru din Roma, în sinagoga din Ierusalim sau în perlele de

spiritualitate ale ortodoxiei românești din Nordul Moldovei. Același Dumnezeu aducem cu toții închinare... Cred că, prin toleranță și înțelegere, prin educație și spiritualitate, barierele dintre religii vor fi atenuate și, eventual, depășite.

Cu cât ești mai înțelept, cu atât îți dai mai bine seama că pe lume există mulți oameni deosebiți.

Oamenii ignoranți nu observă nicio deosebire între semenii lor.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

O obligație sufletească aduce liniștea interioară

Încurajați cu cuvinte frumoase, pentru a fortifica sufletul și cereți prin dua:

„O, Allah! Îndepărtează această suferință! O, Stăpânul lumilor, adu însănătoșire, pentru că Tu ești Vindecătorul! Nu există alt leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea, fără să mai rămână urmă de boală!”

Ameen, Ameen, Ameen!

Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus:

„Pune mâna pe locul care te doare și spune **«Bismilleh!»**, apoi spune:

«Eu mă refugiez în Măreția Ta și în Puterea Ta, împotriva răului care se găsește în mine și împotriva a ceea ce am!»” (de 7 ori)

Allah Preaînaltul ne dă numeroase exemple în Sfântul Coran, pentru a ne arăta comportamentul la care trebuie să ne străduim și istoria lui Ayub, *aleihi sallam*, fiind un veritabil simbol al răbdării. El a fost lovit de pierderea familiei sale, bunurilor sale și a trupului său, fiind atins chiar și de boli incurabile.

Allah *subhanahu wa ta'ala* spune în Sfântul Coran:

„Și ia în mâna ta un mănunchi și lovește cu el și nu călca jurământul tău! Și Noi l-am aflat statornic pe el! Un rob prea bun se căiește!”

(Surat Sad, 38:44)

„Tu nu te răzbuni pe noi, decât pentru că noi am crezut în semnele Domnului nostru, atunci când ele ne-au venit. Doamne, revărsă asupra noastră răbdare și fă-ne pe noi să murim cu desăvârșire supuși [musulmani]!”

(Surat Al-'A'raf, 7:126)

Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toți frații și surorile noastre care suferă de orice fel de durere!

Ameen!

~ Un bun musulman nu își uită niciodată frații și surorile care sunt în suferință. ~

Redacția Annisaa

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Antichități Canaanite - Pe urmele lui Ibrahim (Avram), aleihi sallam

~ de Munir Karim ~

Încă de la început, trebuie să știm că «Țara Canaan», așa cum o găsim menționată în scrierile biblice, nu a existat niciodată. Atunci când vorbim despre Canaan, trebuie să știm că aceasta era denumirea unei zone cuprinse între Gaza, aflată la sud și Hamat, aflat la nord, de-a lungul coastei răsăritene a Mării Mediterane.

În perioada secolului al XV-lea î.e.n., denumirea de «Canaan» era dată generic provinciei egiptene din Siria și, cu predilecție, zonei de coastă ocupate de fenicieni, unde se afla, de altfel, centrul de producere a purpurei. Cu timpul, în relatările cu referire la această zonă, denumirea s-a extins asupra majorității zonelor ocupate de popoarele aflate în spațiul dintre râul Iordan și Marea Mediterană și de la Beer-Seba până la Dan, cuprinzând o suprafață de 15.540 de km².

Mult mai târziu, această zonă va primi denumirea de Palestina, care își are originea în numele de «Filistia» sau «țara filistenilor». Fiind o zonă aflată între două mari

centre de putere economico-militară și leagăn al primelor civilizații, și anume între Egipt și Mesopotamia, nu este deloc surprinzător faptul că aici se regăsește o populație mixtă.

Organizarea socială era una de tip «orașe-stat», având regi și administrație proprie, zona fiind ocupată atât de popoare de origine semită (spre exemplu, amoritiții), cât și indo-europeană (spre exemplu, hititiții). Despre originea altor popoare care locuiau în zona Canaanului și care sunt prezentate în scrierile biblice, se știu foarte puține lucruri, unele dintre ele (cheriții, chemiziții, heviții) nefiind menționate în nicio scriere extrabiblică sau trecute în panoplia de popoare a Orientului Apropiat, în documentele vremii.

Despre unele dintre aceste popoare (spre exemplu, refaimiții), s-au găsit câteva referiri în literatura ugaritică, iar denumirea de «ferezitiți» se crede că era, de fapt, o referire ce delimita lucrători ai pământului (agricultorii din câmpie). De asemenea, despre

«iebușiți» se știe că au fost cei care au construit orașul Salem, viitorul Ierusalim.

Toate aceste popoare, care ocupau zone diferite ca relief - vorbim aici de Câmpia Maritimă, Ținutul Deluros, Valea Iordanului și Platoul Răsăritean - își concentrau așezările în jurul unor cetăți importante precum Gaza, Ierihon, Hazor, Salem, Hebron, etc.

După cum se poate observa la un studiu mai atent, luând ca bază chiar scrierile biblice, vedem că popoarele care ocupau zonele de câmpie sau linia de coastă a Mării Mediterane și, mai ales, în zona porturilor Tir și Sidon, aveau un nivel de civilizație mult mai ridicat decât celelalte. Urmau apoi cele aflate în zonele de câmpie, care erau împărțite astfel: câmpia Acche (Acra) - la nord de muntele Carmel, câmpia Saron, aflată la sud de muntele Carmel, câmpia Filistiei, care începea de la nord de Ioppa și se întindea până spre Beer-Seba. Zonele cele mai slab dezvoltate erau cele aflate în zonele montane. De asemenea, o mare importanță economică pentru zona Canaanului o avea ținutul deluros din Galileea, Samaria și Iudeea. Terenul fertil ce formează aceste zone favoriza creșterea viței de vie, a măslinilor, a nucilor și a altor culturi, precum și zone propice pentru pășunat.

Fiind așezat într-o zonă de

confluență a marilor civilizații ale vremii, Canaanul s-a aflat mereu sub guvernoratul marilor imperii. Fie că este vorba de egipteni, hitiți sau asirieni, toți au folosit această zonă atât ca una tampon, cât și ca pe o rampă de lansare a unor atacuri asupra adversarului. Neutralitatea regilor „orașelor-stat” din Canaan era una impusă de guvernator, iar diferendele dintre ei erau de cele mai multe ori rezolvate de către autoritatea supremă a imperiului (faraon, rege). Acest fapt se poate observa și din textul scrisorilor găsite la Amrna, în care regele din Meghido îl roagă pe faraonul Amenhotep al IV-lea - Achenaton (1352-1334 î.e.n.) să arbitreze diferendul dintre el și regele din Acche, pe care îl acuza de trădare.

În cazul atacurilor venite din afară, acești regi, în dorința de a respinge acele atacuri, își uneau forțele pentru perioade scurte de timp. În perioada anilor 2000-1800 î.e.n., grupuri de semiți venind din Mesopotamia au început să afluzeze pe teritoriul Canaanului, migrând spre Egipt. Fiind crescători de capre, unele dintre aceste grupuri (familii) s-au stabilit în preajma zonei deluroase a Canaanului, formând mici sate cu caracter provizoriu. Datorită gradului lor redus de civilizație, aceste grupuri preferau să stea în afara orașelor, legătura lor cu

acestea fiind una strict de afaceri. Toate aceste grupuri semite de păstori erau definite de către popoarele din zona Canaanului sub titulatura generică de «hebreus» sau «hebru», într-o traducere aproximativă, acestea însemnând «cei din afară», posibil și «cei fără de țară» sau, cum le spunem astăzi, «apatrizi».

Religia în zona Canaanului era una politeistă, având în fruntea panopliei pe zeul «El». Alți zei venerați în Canaan erau: Anat (zeul războiului), Mot (zeul morții), Teshub (zeița mamă – preluată de la hetii) și, mai ales, Baal, Astartea sau Moloch. După toate cercetările cu privire la identitatea de nume între El și ebraicul Elohim (în traducere – «cei ce vin din cer»), este mai mult decât sigur faptul că evreii au preluat de la popoarele canaanite această denumire, precum și o parte din definirea atributelor zeului suprem. Acest nume îl găsim ca *Ēlāhā* în aramaica biblică, *alaha* în siriană și *ilah-Allah*, în arabă.

Trebuie specificat că în religia politeistă canaanită se practicau sacrificiile umane, în special în cultul lui Baal și al lui Moloch, căruia îi erau aduși ca jertfă copii, ce erau arși de vii pe un rug. De asemenea, în cultul Astartei, se practicau orgiile sexuale. O referire tangențială la aceste practici găsim și în scrierile biblice, în

narațiunea ce relatează sacrificiul (neîmplinit) pe care Ibrahîm (Avram), aleihi sallam, este pus să îl aducă lui Dumnezeu prin jertfirea fiului său, Isaac. De fapt, toată acea narațiune vrea să arate că Dumnezeul lui Ibrahîm (Avram), aleihi sallam, este cu totul altul decât zeii canaaniti și că El, Preaînaltul, nu are nevoie de sacrificii umane pentru a-I aduce închinare.

Pentru că tot m-am referit la scrierile biblice, trebuie să arăt că, dacă urmărim traseul parcurs de Ibrahîm (Avram), aleihi sallam, de la Haran, în interiorul Canaanului și până la Betel și Ai, vedem că niciuna dintre cetățile importante aflate pe acest traseu nu sunt menționate, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că ele au fost ocolite fie cu bună știință, fie de nevoie, având în vedere adversitatea pe care popoarele ce le ocupau o aveau față de semiții pribegi, veniți din Mesopotamia. De altfel, în *Cartea lui Jashar*, de care am vorbit în articolul din numărul trecut, se arată că Ibrahîm (Avram), aleihi sallam, a avut o călătorie de prospectare a zonei, anterioară mării plecări cu familia. Fiind parte importantă a filonului de monoteism ce a străbătut timpul încă de la creație, Ibrahîm (Avram), aleihi sallam, încerca să se detașeze de tot ceea ce însemna influența externă și,

mai ales, a credinței idolatre ce își făcea simțită prezența chiar în sânul propriei familii; astfel, credința este una individuală, iar relația lui cu Allah subhanahu wa ta'ala, una personală, directă. Mai târziu, această credință se va extinde la nivelul familiei și, mult mai târziu, ea va fi preluată la nivel de grup sau popor.

Așa cum se arată în scrierile biblice, Ibrahim (Avram), aleihi sallam, ridică un altar și aduce un sacrificiu animal, urmat de un holocaust în cinstea lui Elohim. Cum în urma cercetărilor arheologice și climatice efectuate în ultimii ani s-a reliefat faptul că în perioada anilor 2000-1800 î.e.n., Orientul Apropiat traversa o perioadă de secetă prelungită, dacă e să dăm crezare narațiunii biblice, atunci acesta a fost unul dintre motivele majore care îl face pe Ibrahim (Avram), aleihi sallam, să se deplaseze cu toată familia

spre Egipt, în dorința de a face avere din vânzarea caprelor; ceea ce ne arată că aceste popoare semite practicau acea migrație pastorală fără a se stabili într-un singur loc și fără a își construi așezări rurale permanente.

În jurul anilor 1500 î.e.n., zona de coastă a Canaanului este ocupată, cu aprobarea Egiptului, care guverna zona în acea vreme, de către un popor numit «filistenii», făcând parte din rândul «popoarelor mării», venite din Creta (Caftor). Ei sunt folosiți de către egipteni ca mercenari, contra atacurilor altor popoare ce veneau de pe mare.

Despre călătoria lui Ibrahim (Avram), aleihi sallam, și despre civilizația Egiptului voi vorbi în articolul viitor, inshaAllah.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mierea de albine

~ de Roxana Cuibuș ~

Medicina profetică se potrivește doar trupurilor bune și pure, așa cum Coranul se potrivește doar sufletelor drepte și inimilor vii. Dacă oamenii ignoră medicina profetică, este ca și cum ar ignora ajutorul și călăuzirea.

Medicina profetică, medicina tradițională, holistică, a apărut în urmă cu 1432 de ani. Ea ne transmite informații deosebite, ne inițiază într-o altfel de știință, o știință prin care, spre exemplu, descoperim că multe dintre alimentele consumate de noi zilnic, pot fi folosite și ca leacuri împotriva bolilor și necazurilor care se abat asupra noastră.

Nu este acesta un lucru cu totul deosebit?

Aceasta ar însemna că numeroase afecțiuni pot fi tratate într-o manieră mult mai simplistă sau, cel puțin, ar putea fi prevenite, dacă am ști ce alimente este indicat să consumăm și dacă am fi conștienți de puterea produselor cu care ne hrănim, evitând, astfel, multe dintre metodele de tratament contemporane, care atacă chimic corpul, tratamente care, deseori, pot fi agresive.

În acest articol, doresc să fac cunoscute câteva dintre sfaturile și îndrumările Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, privind momentele în care ne confruntăm cu probleme de sănătate, Coranul și Sunna devenind, astfel, sursele principale ale unui stil de viață islamic, chiar și în cazul în care trebuie să menținem sănătatea propriului corp.

Unul dintre alimentele cu efecte benefice deosebite este *mierea de albine*. Ea este folosită din cele mai vechi timpuri, în cazul unor afecțiuni diverse, de la cele respiratorii și cardiace, la afecțiuni stomacale, migrene și arsuri. Puterea ei vindecătoare nu a fost întrecută, încă, de niciun medicament din zilele noastre. Deși efectele ei tămăduitoare erau cunoscute de musulmani de peste 1000 de ani, abia acum oamenii de știință îi cercetează minunatele efecte curative.

Allah subhanahu wa ta'ala recomandă utilizarea mierii de albine pentru orice tratament, dedicând o întreagă sură utilizării acesteia. Găsim scris în această minunată sură:

„Și [iată ce] le-a revelat Domnul tău albinelor: «Faceți-vă case în munți, în pomi, în ceea ce ei făuresc! ~ Apoi mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare ale Domnului vostru!» Din burțile lor iese o băutură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni. În aceasta este cu adevărat un semn pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc!”

(Surat An-Nahl, 16:68-69)

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, abordează problemele de sănătate într-un alt mod decât suntem noi obișnuiți în zilele noastre. În igienă, în prevenția și tratamentul bolilor, găsim implementate niște remedii populare ale timpului lui și, de asemenea, se regăsesc și remedii spirituale, cuprinzând recitarea din Sfântul Coran, dua-uri și rugăciuni (*nafl*) pentru diferite ocazii.

Beneficiile mierii de albine sunt numeroase și sunt cunoscute de foarte mult timp. În cartea sa, numită *Medicină Profetică*, Ibn Al-Qayyim spunea că foloasele mierii de albine sunt uimitoare, extraordinare, ea, practic, „spălând” organismul de toate toxinele și înlăturând substanțele dăunătoare care se acumulează în vene și în intestine. Astfel, ea curăță sistemul digestiv și circulator. Gastrita, ulcerul gastric, gingivita și

inflamațiile pot fi, de asemenea, îndepărtate prin folosirea mierii de albine. Este recomandat, spre exemplu, să se consume dimineața o linguriță de miere pe stomacul gol, pentru a trata ulcerul. Mierea este, de asemenea, un excelent stimulent cardiac, cu un deosebit efect de revigorare a acțiunii cardiace. Se recomandă, în acest scop, 3 lingurițe de miere pe zi, de preferat cea realizată din tei sau salcâm.

Mierea de albine poate fi folosită atât pentru uz intern, cât și sub formă de unguent. Este recomandată în orice fel de tratament, deoarece ea nu are efecte secundare, dar are, în schimb, un mare aport energetic, conținând, în mare parte, zahăruri naturale, minerale, vitamine, polen și proteine; este deosebit de valoroasă pentru cei în vârstă.

Ea este un agent care are proprietatea de a conserva calitățile alimentelor. Spre exemplu, dacă ținem carnea proaspătă în miere, ea își păstrează prospețimea timp de 3 luni. De asemenea, ea păstrează castraveții și vinetele, precum și unele fructe conservate, timp de 6 luni. Datorită acestor proprietăți, mierea de albine poate fi numită și «adevăratul păstrător». Astfel, datorită acestor calități de păstrare a alimentelor în stare intactă pentru un timp îndelungat, mierea este

folosită cu succes și în tratamentele infecțioase, având un puternic efect antibiotic. În acest scop, se pot aplica local cataplasme cu miere, în cazul unor plăgi infecțioase, a unor arsuri sau boli ale pielii, cunoscută fiind puterea ei regeneratoare. Mulți doctori utilizează cu succes mierea, în cazul anumitor infecții, deoarece ea împiedică descompunerea bacteriană, conținând propriii săi agenți de conservare, care grăbesc vindecarea.

Mierea are efecte benefice, favorabile curățării pieptului și ficatului, deci ea poate fi utilizată cu succes împotriva hepatitei și răcelii. În cazul apariției tusei, mierea este deosebit de utilă, calmând căile respiratorii. Pentru aceasta, se pot folosi 2 lingurițe de miere lichidă sau, pur și simplu, să se mestece dimineața, pe stomacul gol, un fagure de miere. De asemenea, poate fi utilizată împotriva inflamațiilor gâtului și a febrei, având puternic efect antiviral. În acest caz, se poate lua o linguriță de miere în fiecare zi, de preferat pe stomacul gol. Mierea are și efect mucolitic, aducând deosebite beneficii rinichilor, fiind de mare ajutor în tratarea prostatei.

Tresărirea nervoasă a pleoapelor sau a colțului gurii poate fi făcută să dispară rapid luând câte două lingurițe de miere la fiecare

masă. Crampele mușchilor, mai ales cele de la mâini sau de la picioare, pot fi controlate în același fel. Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, recomandă utilizarea mierii în cazul afecțiunilor picioarelor:

„Într-o zi, un om a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-a spus: «Fratele meu merge cu dificultate.» La care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a răspuns: «Să bea miere.»”

(relatat de Bukhari)

Mierea este deosebit de potrivită și pentru întreruperea postului.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, obișnuia să bea, ziua, apă amestecată cu miere, pe stomacul gol, cu puternice efecte benefice asupra trupului și sufletului. Abu Huraira, *radhi Allahu anhu*, a relatat că Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Oricine mănâncă miere (cel puțin) de trei ori pe lună, nu va avea parte de nicio mare nenorocire.”

(relatat de Ibn Majah)

De asemenea, Aisha, *radhi Allahu anha*, a relatat că Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Amestecul de făină și miere, fiert, calmează inima unui bolnav și alungă orice fel de urmă de

tristețe.”

(relatat de Muslim)

Dacă o consumăm fierbinte, amestecată cu ulei de trandafir, vindecă mușcăturile de animale și efectele opiumului. Amestecată cu apă, este benefică pentru ameliorarea efectului mușcăturii unui câine turbat și în cazul ingerării ciupercilor otrăvitoare.

Este de mare ajutor și în cosmetică, asigurând frumusețea părului, făcându-l să crească lung și sănătos. Pentru păr, poate fi folosită, spre exemplu, o mască regeneratoare, realizată dintr-o jumătate de banană, o lingură de miere, la care se adaugă și un gălbenuș de ou sau câteva picături de ulei de ricin. Amestecul obținut se aplică pe părul umed, lăsându-se să acționeze timp de 30 de minute, după care se clătește.

Mierea este recomandată și pentru ten, în special pentru cel uscat sau gras. Pentru hidratarea

tenului, se pot utiliza, spre exemplu, două linguri de miere, la care se adaugă 2 linguri de lapte sau de ulei de măsline. Se aplică pe față, lăsând-o să acționeze timp de 5 minute, apoi se clătește cu apă din abundență.

Mierea albește dinții, păstrează sănătatea lor și a gingiilor.

Mierea este un aliment, o băutură, un dulce, un remediu revigorant.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea într-un hadith:

„Mierea vindecă corpul de orice boală, așa cum Coranul vindecă mintea omului de toate bolile; de aceea, eu (Profetul) vă recomand ambele remedii de vindecare: Coranul și mierea.”

(relatat de Bukhari)

Coranul este cel mai eficient leac. Izbăvirea vine de la Allah subhanahu wa ta'ala și la El se află vindecarea.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Armenia

Armenia este o țară situată în Caucazul sudic, între Marea Neagră și Marea Caspică și are o poziție de tranziție între Asia Mică și Podișul Iranului, în care predomină relieful muntos vulcanic și podișurile înalte.

Acest relief a dus la formarea unor lacuri tectonice, precum Van, Sevan și Urmia, din care diverg numeroase râuri precum Kura, Arax, Tigru, Euftrat.

În Armenia, se găsesc atât vestigii care datează de peste 5.000 de ani și biserici din secolele IV-VI, cât și peisaje halucinante, desprinse parcă din altă lume.

Turismul este cea mai importantă sursă de venit, iar acest lucru nu este deloc surprinzător, în condițiile în care Armenia este o țară cu o istorie bogată.

Pe muntele Ararat, se spune că s-ar fi oprit Arca lui Noe, aleihi sallam. De altfel, urmașul lui Noe, aleihi sallam, Haik, este considerat cel din care se trage poporul armean.

Muntele Ararat

Lacul Sevan

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bucătăria armeană

La fel ca peste tot în lume, cele mai bune preparate culinare din Armenia sunt cele făcute în casă. Niciun restaurant nu poate să atingă perfecțiunea gustului pe care îl au mâncărurile gătite în bucătăriile personale.

Așadar, atunci când sunteți invitați la masă în Armenia, trebuie, musai, să mergeți; și nu numai pentru plăcerea gustului, dar și pentru că armenii ar considera refuzul ca pe o jignire adusă măiestriei lor culinare.

Bucătăria armeană s-a îmbunătățit mereu, odată cu trecerea anilor, preluând influențe și de la popoarele cu care au intrat în contact.

Ea este extraordinar de diversificată, folosindu-se de la carne de orice fel, la o multitudine de legume și fructe.

Caisul și piersicul își au originea în Armenia, însă aici se mai găsesc și cireșe, mere, struguri, rodii, pere, gutui, portocale, lămâi.

Legumele ocupă un rol central în bucătăria armeană, cel mai frecvent fiind folosite vinetele, roșiile, ardeii, castraveții, varza, ceapa, cartofii, morcovii, mazărea, fasolea, nucile, migdalele, alunele - lista este aproape fără sfârșit - iar ca plante aromatice și condimente, se folosesc scorțișoara, cardamomul, cuișoarele, chimenul, nucșoara, usturoiul, cimbrul, rozmarinul, pătrunjelul, salvia, precum și verdețuri sălbatice precum salata verde, cressonul și spanacul.

Ciorbă de varză murată

Ingrediente:

- 1 ceapă medie, tocată cubulețe
- 75 gr unt

- 1 varză murată mică, tăiată fideluță
- 2 linguri de pastă de tomate sau 250 ml suc de roșii
- 2 cartofi mari, tăiați cuburi
- 1 morcov, tăiat cuburi

- 125 gr bulgur (grâu decorticat și spart)
- 2 l de supă de pui sau vită (2 cuburi de Maggi pui/vită la 2 l de apă)
- 1 ardei iute, tocat rondele fine
- sare și pătrunjel

Mod de preparare:

1. Într-o oală de minim 4 l volum, se topește untul și se călește ceapa ușor.
2. Se adaugă varza murată și se mai călește timp de 5-7 minute, iar dacă este nevoie, se mai adaugă puțină apă.
3. Se adaugă cartofii, bulgurul și se mai sotează pentru câteva minute, după care se adaugă supa și se lasă să fiarbă până când cartofii sunt gata.
4. Se adaugă, apoi, pasta de tomate sau sucul de roșii și se continuă fierberea încă 15 minute.
5. Se azonează cu pătrunjel verde tocat și cu feliuțele de ardei iute.

Frigărui armenești - Şaslâk

Ingrediente:

- 2 kg carne de vițel, tăiată cuburi
- 3 cepe tăiate pe sfert și desfăcute în foi
- 3 ardei grași, mari, tăiați în sferturi și apoi încă o dată, pe jumătate
- 4 roșii mari, tăiate în sferturi și apoi încă o dată, pe jumătate
- zeama de la cele 4 roșii
- 2 linguri oțet balsamic sau zeama de la o lămâie
- 1 linguriță de cimbru
- 1 linguriță boia dulce
- sare, piper, pătrunjel tocat mare

Mod de preparare:

1. Pe o farfurie adâncă, se taie cele 4 roșii și, prin presare ușoară, se colectează zeama lor și miezul, precum în imaginea de mai jos:

2. Carnea se pune într-un vas adânc, împreună cu ceapa, ardeiul gras, zeama de la roșii, zeama de lămâie sau oțetul balsamic, sarea, piperul, cimbrul, boiaua și pătrunjelul și se amestecă bine, astfel încât acest amestec să cuprindă toate bucățile de carne.

3. Totul se pune în frigider, de azi pe mâine cel puțin, rețeta originală solicitând 3 zile de stat la rece, în baie.

4. În ziua în care doriți să le faceți, înfigeți bucățile de carne, alternând cu bucățile de roșii, ardei și ceapă, pe frigărui de metal sau lemn.

5. Acestea se coc, pe grătar de cărbune, până ce se rumenesc pe toate

părțile.

6. Când sunt gata rumenite, se așează pe platou și se servesc fierbinți, cu garnitură de cartofi armenești.

Cartofi armenești

Ingrediente:

- 4 cartofi albi, mari, fierți în coajă
- 2 cepe roșii, medii, tăiate julienne
- 1 linguriță de sare
- piper după gust
- 1 linguriță de mentă verde, tocată mărunt, sau mentă uscată și sfărâmată
- 3 linguri de ulei
- 3 linguri de suc de lămâie

Mod de preparare:

1. După ce s-au răcorit, cartofii se taie în cuburi de mărime medie și se pun într-un bol.
2. Se adaugă ceapa, sarea, menta, uleiul și zeama de lămâie și se amestecă bine.
3. Se servește la temperatura camerei.

Salată armenească de fasole albă

Ingrediente:

- 500 gr fasole albă, fiartă
- 10 ridichi mici, tăiate rondule
- 150 gr măslin
- 1 legătură de ceapă verde, tăiată mărunt
- 2 castraveci murați, tăiați felii subțiri
- 100 ml ulei de măslin
- 1 lămâie,
- sare, piper
- 3-4 frunze de salată verde, pentru decor

Mod de preparare:

1. Într-un bol, se amestecă fasolea fiartă, ceapa, ridichile, castraveții și măslin, cu grijă, să nu se zdrobească boabele de fasole.
2. Se face un sos din zeama de lămâie, ulei de măslin, sare și piper și se adaugă peste legume.
3. Se pune la frigider timp de 15 minute, apoi se servește în bol ornat cu frunze de salată.

Clătite armenesti

Ingrediente:

Aluat pentru clătite:

- 6 linguri de făină, cu vârf
- 2 ouă mari
- un praf de sare
- 250 ml apă carbogazoasă sau sifon
- 2 linguri de ulei
- puțină esență de vanilie

Se omogenizează bine aceste ingrediente și se lasă la rece, pentru o oră.

Umplutura

- 100 gr mac
- 150 gr nucă măcinată
- 100 gr zahăr pudră
- dulceață de piersici sau de prune
- 20 gr unt

Mod de preparare:

1. Se prăjesc clătitele formate din amestecul de mai sus, astfel:
 - a) Se încinge o tigaie de teflon sau o tigaie obișnuită și, cu o pană sau o pensulă, se unge fundul ei cu ulei.

b) Se ia cu un polonic mic din aluatul de clătite, se pune în tigaia încinsă, după care se rotește tigaia ușor, astfel încât fundul ei să fie acoperit în

întregime.

c) Clătitele se prăjesc pe ambele părți.

d) Trebuie să vă iasă minim 10 clătite.

2. 40 gr din zahăr se amestecă cu nuca măcinată și 40 gr cu macul.

3. Se ung clătitele cu dulceață și se presară alternativ, odată zahăr cu mac, odată zahăr cu nucă.

4. Se încheie șirul cu o clătită peste care se pune untul tăiat în bucățele mici.

5. Se dă la cuptorul încins, pentru 10 minute, până devin iarăși calde și untul se topește. (Nu se mai coc!)

6. Se presară cu restul de zahăr pudră și se servesc calde.

Poftă bună!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Dictionar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinități, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymeen afirmă că însuși numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum și mărețele Atribute (ale căror număr nu ne sunt cunoscute nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile Divinității, împreună cu negarea opozițiilor acestora. Atributele Divinității sunt atributele perfecțiunii. Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecțiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah - Cel mai Glorios, Cel mai Înalt

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Alhamdulillah, mulțumiri lui Allah

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunță după ce menționăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem «Salla Allahu aleihi wa sallam») sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail), etc.

Allahu Alam, Allah știe cel mai bine

Ameen, suplicație (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus”. De obicei, este rostit cu voce tare în rugăciuni

Audhu billeh, caut adăpost la Allah

Astaghfirullah, «cer iertare lui Allah». Face parte din dhikr Allah. Un musulman spune această expresie mai tot timpul, chiar și atunci când el vorbește cu o altă persoană. Atunci când un musulman se abține de la

a face rău, sau chiar și atunci când vrea să demonstreze că el este nevinovat într-un incident, el folosește această expresie.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Dhikr, pomenirea lui Allah subhanahu wa ta'ala

Fard, plural **Fara'id**, îndatorire religioasă obligatorie, obligație, obligatoriu; de exemplu, a face cele cinci rugăciuni zilnice este fard, obligatoriu; portul hijabului este fard, reprezintă o obligație pentru orice musulmană căreia i-a venit prima menstruație

Fatwa, verdict juridic, în conformitate cu legea islamică. Un savant sau un grup de savanți emite o «fatwa» atunci când el/ei ajung la un verdict privind o problemă și apoi urmașii lor vor respecta verdictul dat de aceștia.

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă relatare, spuse, discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și modalitatea în care el s-a comportat în anumite situații

Haram, interzis, antonimul cuvântului Halal

Hijab, literal înseamnă acoperământ, protejare; este folosit de femeile musulmane, el fiind obligatoriu. Acesta este, de obicei, o piesă din material, cu care se acoperă capul, părul, urechile, gâtul și pieptul

InshaAllah, numai dacă Allah voințește

Jazakom Allahu Khairan, cea mai bună expresie, atunci când un musulman le mulțumește altor musulmani; înseamnă „Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să vă răsplătească pentru binele făcut”

MashaAllah, expresie folosită de toți musulmanii, atunci când văd ceva frumos; face parte din Sunnah Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Mumin, plural **Mumineen**, toți cei care cred în Unicitatea lui Allah *subhanahu wa ta'ala*, în trimișii Săi, în Îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Ziua de Apoi, în destin, se numesc musulmani. Cei care, pe lângă toate acestea și aplică ceea ce este scris în Coran și în Sunnah Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se numesc *mumineen*

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulțumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhuna, fie ca Allah să fie mulțumit de ei/ele

Rahimahullah, fie ca Allah să aibă milă de el

Raka, plural **rakaat**, unitate de rugăciune

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunțarea numelui Profetului Mohammed

Sahih, autentic (șirul celor mai veridici naratori), corect

Sheheda/Shehedeten, mărturisirea că nu există altă divinitate în afară de Allah și mărturisirea că Mohammed este supusul și Trimisul Lui

SubhanaAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieșit din comun; cât de Măreț ești Tu, Allah

Ummah, o comunitate sau un popor. Este folosit cu referire la comunitatea de credincioși musulmani din întreaga lume, deoarece aceștia sunt frați și surori în Islam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Reguli transliterare

ا scris (în funcție de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocala prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ș - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat
ع (cu sukun) scris - **`a** - gros (bold)
ع (cu kesra) scris - **`ai** - gros (bold)
ع (cu fetha) scris - **`ae** - gros (bold)
ع (cu damma) scris - **`au** - gros (bold)
غ scris - **gh** - normal, subliniat
ف scris - f - normal
ق scris - **q** - gros (bold)
ك scris - k - normal
ل scris - l - normal
م scris - m - normal
هـ scris - h - normal
ة la sfârșitul cuvântului, scris - h - normal
و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal
ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, și dacă are ședde se scrie **yy**
ء scris - ` - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenție!** – Litera «e» care apare în transliterare este un „e” **“DESCHIS”** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran)

Surat Aş-Şu'ara

(Meccană [47]; 227 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

[În ziua aceea] va fi apropiat Raiul
de evlavioși [de Allah]
Și li se va arăta Iadul celor rătăciți
Și li se va zice lor: „Unde este ceea ce ați adorat
În locul lui Allah? Oare vă ajută ei?
Sau se ajută pe ei înșiși?”
Apoi [idolii] vor fi aruncați de-a valma
în el [Iad], ei și cei rătăciți,
Împreună cu toți oștenii lui Iblis.
Și vor zice ei în el, certându-se îndeolaltă:
„Pe Allah! Noi am fost în rătăcire învederată,
Când v-am făcut pe voi egali cu Stăpânul lumilor!
Și nu ne-au dus pe noi în rătăcire
decât numai nelegiuții
Și n-avem pe nimeni ca mijlocitori,
Nici prieten apropiat [care să ne fie de ajutor],
Însă de ar fi întoarcere pentru noi,
am fi noi credincioși!”
Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți
dintre ei nu au crezut.
Dar Domnul tău este Cel Atotputernic [și] Îndurător
[Al-'Aziz, Ar-Rahim].

Jazakom Allahu Khairan

